

Aran Journal for Language and Humanities

<https://doi.org/10.24271/ARN.2026.02-01-01>

رافه‌ی هیماناسییانه‌ی سی غه‌زله‌ی مه‌حوی

سه‌بوور عه‌بدولکه‌ریم شکار¹، بوشرا قادر که‌سنه‌زانی²، هه‌ریم عوسمان مه‌عروف³

1- به‌شی زمانی فارسی، کۆلتیری زمان، زانکۆی سلیمانی: سلیمانی، هه‌ریمی کوردستان – عێراق

2- به‌شی زمانی کوردی، کۆلتیری زمان، زانکۆی سلیمانی: سلیمانی، هه‌ریمی کوردستان – عێراق

3- به‌شی فیلمسازی، کۆلتیری زمان، زانکۆی سلیمانی: سلیمانی، هه‌ریمی کوردستان – عێراق

Article Info		پوخته:
Received	2025-08-26	ئهم توێژینه‌وه‌یه به ناوێشیانی "رافه‌ی هیماناسییانه‌ی سی غه‌زله‌ی مه‌حوی" توێژینه‌وه‌یه‌که، له روانگه‌ی رافه‌ی ناوده‌ق و کردنه‌وه‌ی هیمما و ره‌مه‌زه‌ عیرفانییه‌که‌وه‌ ئه‌نجامدراوه، وشه‌ کلێلییه‌کانی ناو هه‌ر غه‌زه‌لێک، هه‌لگری مانای فهره‌هه‌نگی، میتافۆری و هیمایین. ئه‌و خوێندنه‌وانه‌ی پێشتر له‌ لایه‌ن مامۆستایانی موده‌ریسه‌وه‌ بۆ ده‌قه‌کان کران، ته‌نها شیکاری بوون و له‌ چوارچێوه‌ی رافه‌ی وشه‌ نامۆکان و هونه‌ره‌ ره‌وانییه‌کان و هه‌ندیک بواری نزیک له‌وانه‌ی باسکران ئه‌نجامدراون، له‌ کاتیکدا خوێندنه‌وه‌ی ده‌قی عیرفانی پێویستی به‌ کردنه‌وه‌ی هیمماکه‌ و شیکردنه‌وه‌یه‌تی له‌ چوارچێوه‌ی فهره‌هه‌نگی عیرفانیدا، چونکه‌ وشه‌کان ره‌مز و وێنه‌ و مانای ناباوایان هه‌یه، به‌م جۆره‌ خوێندنه‌وه‌یه‌ش مانای قوڵ و ره‌هه‌ندی نادیار و مه‌رامی عیرفانی ده‌قه‌کان به‌ ده‌ست دێت. مه‌حوی به‌ کێکه‌ له‌و شاعیرانه‌ی به‌ غه‌زه‌لی سۆفیانه‌ به‌ناوبانگه‌، به‌هۆی زمانی توێکدار و بیرى ئاڵۆز و هونه‌رنارایی و وشه‌کارییه‌وه‌، جۆرێک له‌ ئه‌ده‌بیاتی به‌ره‌مه‌هێناوه‌، که‌ خوێندنه‌وه‌ی به‌ی چونه‌وه‌ سه‌ر هیمما و ئاماژه‌کانی ناو ئه‌ده‌بیاتی ته‌سه‌وف، هه‌یچی شایانی به‌و ده‌قانه‌ی لێ هه‌له‌ناهێنجرێت. له‌ توێژینه‌وه‌که‌دا ده‌رده‌که‌وت، له‌ هه‌ر سی غه‌زه‌له‌که‌دا چه‌ندین هیمما و زاراوه‌ی عیرفانی بوونیان هه‌یه، که‌ له‌ خۆیاندا دنیایی و مانای نۆی بۆ به‌یته‌کان و کۆی ده‌قه‌کان زیاد ده‌کهن . به‌مه‌ش بواری توێژینه‌وه‌ی ستوونی – ده‌قه‌ بنه‌ره‌تی و به‌که‌مه‌کان – زیاتر له‌ توێژینه‌وه‌ی ئاسۆی – ده‌قه‌ دووه‌می و بیروباکان- بایه‌خی زیاتری پێدراوه‌. ئهم توێژینه‌وه‌یه له‌ دوو به‌ش پیکه‌تووه‌، به‌شی یه‌که‌م تیۆرییه‌ و ناساندنه‌، یه‌ک به‌یه‌کی ئه‌و وشانه‌ی که‌ سه‌ره‌که‌ین له‌ غه‌زه‌له‌که‌دا، به‌ یه‌ی فهره‌هه‌نگی عیرفانی ماناگانیاں کراوه‌ته‌وه‌. به‌شی دووه‌میشی کاره‌کییه‌ و رافه‌ی ده‌قه‌کان کراوه‌. هه‌روه‌ها له‌ ئه‌نجام و لیستی سه‌رچاوه‌کان و پوخته‌یه‌ک به‌ هه‌ردوو زمانی عه‌ره‌بی و ئینگلیزی پیکدێت.
Accepted	2026-01-04	
Published:	2026-01-10	
Keywords		رافه‌، هیمما، غه‌زه‌ل، سۆفیگه‌ری، مه‌حوی.
Corresponding Author		sabur.hamakareem@univsul.edu.iq bushra.kaka@univsul.edu.iq harem.maruf@univsul.edu.iq

پیشگی:

دهق راسته‌قینه و نه‌مر زورجار ئه‌وانه‌ن، که واتای کراوه و فره‌په‌هه‌ند وهرده‌گرن و ئه‌مه‌ش به پله‌ی یه‌که‌م له نێو ده‌قه‌که‌دایه نه‌که ده‌ره‌وه‌ی ده‌ق. مه‌حوپی شاعیر یه‌کیکه له به‌ره‌مه‌په‌نه‌رانی ئه‌و چه‌شه‌نه ده‌قانه، که ئه‌گه‌رچی رافه‌کاری شاره‌زا و گه‌وره‌ش -وه‌که مامۆستایان مه‌لا عه‌بدولکه‌ریمی موده‌ریس و مه‌مه‌دی مه‌لا که‌ریم - رافه‌ی بکه‌ن، به‌لام سرووشتی زمان و چینی ده‌قه‌که له خۆیدا ده‌بێته به‌ره‌مه‌په‌نه‌ره‌وه‌ی رافه و مانا نوێ.

له‌م توێژینه‌وه‌دا رافه‌ی هێماناسیانه بۆ سێ غه‌زه‌لی مه‌حوپی (په‌ته‌کانی ئا (٦) و (١) و ب (٦) کراوه)، تێیدا چه‌ند به‌یتیک که زیاتر زاراوه و ره‌هه‌ندی سۆفیگه‌ری و عیرفانی له‌ خۆگرتوه‌وه. له‌ رافه‌کانی پێشووتردا که‌متر سه‌رنجی له‌سه‌ر بووه‌ - بوونه‌ته‌ پردي گه‌یاندن به‌ رافه‌ نوێیه‌که و دوا‌جار وێنه‌یه‌کی نوێ به‌ تایبه‌ت له‌ ئاستی ناوه‌ڕۆکدا دا‌رشتوو‌ه‌ته‌وه، ئه‌وه‌ش به‌هۆی کردنه‌وه‌ی هێما (SYMBOL) و وه‌ستان و سه‌رنجدان له‌سه‌ر چه‌ند وشه و زاراوه‌یه‌کی ناو فره‌هه‌نگی سۆفیگه‌رییه‌وه ده‌بێت.

هۆی هه‌لبژاردنی توێژینه‌وه:

یه‌کیکه له‌ کاره‌کانی ره‌خنه و توێژینه‌وه‌ی زانستی، به‌ره‌مه‌په‌نه‌یانی رافه‌ی قوڵ و کونپشکێ و نوێیه، به‌ تایبه‌ت کاتیک ده‌قه‌کان رافه‌ی تر بخوازن، هاوکات رافه‌ی زانستی که‌می بۆ کرابێت وه‌که ئه‌وه‌ی، که له‌ دیوانی مه‌حوپی دا ده‌بیرێت. وا نزیکه‌ی نیو سه‌ده به‌سه‌ر یه‌که‌م چاپ و یه‌که‌م رافه‌ی تاقانه‌ی سالی "1977" تێپه‌ر ده‌بێت و به‌رده‌وامیش زانستخوازان و ئه‌ده‌ب دۆستان بۆی ده‌گه‌ڕێنه‌وه. هه‌روه‌ها ئه‌و رافانه‌ی له‌و کاته به‌دواوه - بۆ چه‌ند ده‌قیکی دیاریکراوی دیوانه‌که - کراون، زیاتر له‌ ده‌ره‌وه‌ی ده‌قه‌که‌وه‌ن و خۆتێندنه‌وه‌ی سه‌رپه‌نانه‌ی دوور له‌ کردنه‌وه‌ی هێما عیرفانییه‌کان.

رێبازی توێژینه‌وه:

له‌ توێژینه‌وه‌که‌دا، له‌ گه‌ڵ رێبازی هێماکردنه‌وه‌ دا، پشت به‌ رێبازی شیکاری ده‌قی ئه‌ده‌بی به‌ستراوه.

به‌شی یه‌که‌م: ناساندن

1. رافه:

له‌ زمانی کوردیدا وشه‌ی "رافه به‌مانای شه‌رحکردن دیت، رافه‌کاریش که‌سێکه که رافه‌ی شتیک بکا " (خال، 2021، 215). له‌ زمانی عه‌ره‌بیدا وشه‌ی رافه‌ که (تحلیل) ی پێده‌وتری و کاریگه‌ری له‌سه‌ر کورد و گه‌لانی رۆژه‌لات هه‌یه، به‌مانای "ره‌خنه" (اسکندر، 1971، 88) کردنه‌وه، شیکردنه‌وه‌ی شتیک و هه‌وڵی زانیی به‌ش و ره‌گه‌زه‌کان و ئه‌رکه‌کان و ده‌رخستنی نه‌هێنییه‌کان دیت. (وه‌به و مه‌هندس، 1984، 90)

له‌ زمانی ئینگلیزیدا رافه‌ به‌ (analysis) هاتوو له‌ فره‌هه‌نگی (ئۆکسفۆرد) و (که‌مبریج) دا و به‌ مانای وردبوونه‌وه، لیکۆلینه‌وه و روانین له‌ پیکهاته‌ی شتیک به‌ وریایی و شیوازیکی سیستماتیک و پیکه‌راوه‌وه دیت، به‌ مه‌به‌ستی تیکه‌یه‌شتن و باسکردنی. وشه‌که واته: "شیده‌کاته‌وه: فۆرمی فرمانه، واته سروشت یان پیکهاته‌ی شتیک تاقیکه‌کاته‌وه، به‌تایبه‌ت به‌ جیاکردنه‌وه‌ی شته‌که بۆ پارچه‌ (به‌ش) هه‌کانی، بۆ ئه‌وه‌ی لێ تیبگات یان روونی بکاته‌وه. نمونه (ئیشیکه‌ کۆکردنه‌وه و شیکردنه‌وه‌ی داتا له‌ خۆ ده‌گرێت). (ئهو هه‌ولیدا هه‌ستوسۆزاکانی خۆی شیکه‌کاته‌وه). (پتویست ده‌کات ئیمه‌ ئه‌و هه‌له‌یه‌ی رویدا، شیکه‌په‌نه‌وه) (Sally، 2004) خالی هاوبه‌شی هه‌موو ناساندنه‌کان، جه‌ختکردنه‌ له‌سه‌ر شیکردنه‌وه و هه‌وڵی وردبوونه‌وه له‌ به‌ش و پیکهاته‌ی شتیک به‌ مه‌به‌ستی لیتیکه‌یه‌شتن.

وه‌که زاراوه‌یه‌کی ئه‌ده‌بی، "رافه به‌مانای خۆتێندنه‌وه‌ی به‌ره‌می ئه‌ده‌بی له‌ رینگه‌ی جیاکردنه‌وه و شیکردنه‌وه‌ی به‌شه‌کانیه‌وه دیت. به‌ ته‌واوی وه‌که شیکردنه‌وه‌ی کیمیایی ماده‌یه‌ک، که پتویستی به‌ جیاکردنه‌وه‌ی ره‌گه‌زه‌کانی هه‌بێت. یان ده‌وتری: رافه له‌ بنه‌ره‌تدا به‌ مانای تیکه‌یه‌شتن دیت، تیکه‌یه‌شتن له‌ زمان و مانا و ناوه‌ڕۆکی ئه‌و ده‌قه " (سبزیان، کزازی، 1388، 28).

له‌ شیوازاناسی دا "رافه به‌هۆی به‌شه‌شکردن و شیکردنه‌وه‌ی نمونه وێنه‌ی و واتاییه‌کانه‌وه به‌ده‌ستدیت و به‌پێی بایه‌خی به‌ده‌سته‌تاتوو‌ه‌کان، به‌ واتای گشتی ده‌قه‌که ده‌گه‌ین. ئه‌وه‌ی پێنموونی رافه‌کردنه‌که ده‌کات و به‌ره‌و پێشی ده‌بات توانای ئیمه‌یه‌ بۆ خۆتێندنه‌وه‌ی ئه‌ده‌بیات، زانیاری ئیمه‌ سه‌باره‌ت به‌ ده‌ستوو‌ره ئه‌ده‌بییه‌کانی وه‌که: ژانر و زانیاری فره‌هه‌نگی. ئه‌مانه‌ش ته‌نها نیشانده‌ری ئه‌و خاله‌ن که واتایه‌ک بوونی هه‌یه، که ئه‌گه‌ر کلیلی ده‌رککردنی ئه‌و به‌ده‌ست به‌پێن ده‌توانین ده‌رگا‌که بکه‌ینه‌وه و رافه‌ی بکه‌ین وه‌که (رافه‌ی خه‌ونه‌کان)، به‌لام قو‌ناغه‌کانی دواتر له‌م وتانه ئالۆزترن. چونکه له‌لایه‌که‌وه هه‌ر ده‌قیکه به‌ هۆی فره‌واتایی زمان و ناوه‌ڕۆکه‌کانیه‌وه له‌ رافه‌یه‌ک زیاتر هه‌لده‌گرێت. له‌لایه‌کی تره‌وه ده‌توانین بلێین: خۆتێنر یان گوێگر چه‌شێ نو‌سه‌ر یان ده‌ق ده‌توانیت مانایه‌ک پێنێته‌ به‌ره‌م. به‌لام له‌ هه‌مان کاتدا ده‌توانین بلێین مامه‌له‌ی به‌رده‌وامی نێوان ده‌ق و خۆتێنر له‌ خۆیدا رافه‌کردنی ئازادی ده‌ق دیار و سنو‌ردار ده‌کات." (مکاریک، 1388، 97).

لێ‌ره‌وه واده‌زانی دروستترین رینگه‌ی تیکه‌یه‌شتن له‌ ده‌قی کلاسیکی شاعیرانمان هه‌ر له‌ نێو خودی ده‌قه‌کانه‌وه‌یه، ئه‌مه‌ش به‌کردنه‌وه‌ی ره‌م‌زو هێما‌کانی. ده‌بیت لیکۆله‌ر (جه‌ی. ئای. کادن) له‌ فره‌هه‌نگی ئه‌ده‌بیات و ره‌خنه‌که‌یدا (رافه به‌ شیکردنه‌وه و پشکینی وردی به‌ره‌می ئه‌ده‌بی ناوه‌دات. خۆتێندنه‌وه‌ی قو‌لی ره‌گه‌زه‌ جو‌راوجۆره‌کان و په‌یوه‌ندیان به‌ یه‌که‌دییه‌وه، به‌ به‌شه‌ بنه‌ره‌تییه‌کانی ره‌خنه‌ داده‌نیت. به‌ وه‌ی تی. سی. ئیلیوت "یش ئامرازی ره‌خنه‌گر بریتییه له‌ شیکردنه‌وه و به‌راوردکردن) (کادن، 1386، 25).

به‌ شیوه‌یه‌کی گشتی به‌ر له‌ رافه‌کردنی ناوه‌ڕۆک و ناواخن، "پتویسته قو‌ناغه‌کانی هێماکردنه‌وه‌ی به‌ یه‌کیکه له‌م سێ شیوه‌یه ئه‌نجام بدری: "

یه کهم: شیوهی نه‌ریتی که بهو پدیه هیماکه له نیو دهقه که دا رافه ده‌کریت.

دووهم: ږنگه‌ی ږنیماییکه‌رانه، که هیماکه به پښی تیوریک یان ګریمانه‌یه کی تایبته ته‌نجام ده‌دریت.

سپههم: شیوهی کورنکردنه‌وه، که دهقه که له‌سهر بنه‌مای وشه کللییه‌کان ده‌پشکرتیت و به‌راورد و رافه ده‌کرین " (مسجدی، 1400) به‌گشتی به لای ئیمه‌وه وه‌هایه که له رافه‌کردنی ناوهرؤکی ده‌قدا به تایبته‌تی ده‌قی شیعری کلاسیکی کوردی؛ ږنگه‌ی دووه‌م و سپههم -لانیکه‌م له‌م قوناعه‌ی ئیستاماندا، که به‌راورد به‌میلله‌تانی دیکه له‌م چه‌شنه رافه‌مان که‌م وده‌گمه‌نه- گونجاوتره.

۲. هیمای عیرفانی:

له‌ زمانی کوردی بگره له‌ زمانی هاوسپکانی وه‌ک فارسی و عهره‌بیش دا، وشه‌ی هیمای و رهمز، هاوواتایان زوره، که جیگره‌وه‌ی یه‌ک نین، به‌لام ده‌رخه‌ری لایه‌کی چه‌مکه‌کن، وشه‌کانی: ئیشاره، سمبول، رهمز، هیمای، کینایه، ئیما، گوشه، جه‌فهنګ، عه‌لامه‌ت، نیشانه، بۆ یه‌ک چه‌مک به‌کاردین که بریتیه‌ی له: 'ناماژه‌کردنی شاراوو بۆ شتیک، به‌په‌نامه‌کی باسکردن، شتیک له‌ نیوان دوو که‌س یان زیاتر دا بیت و ته‌وانی تر لپی تینه‌گهن، یان خسته‌رووی هه‌ندیک شت، له‌ رپی شتګه‌لی دیکه‌وه به‌ ناراسته‌وخوپی، یان ږنکه‌وتن له‌سهر ته‌وه‌ی شتیک فلانه‌ مانا بدات' (لاهیچی، 1398، 4).

به‌ شیوه‌یه‌کی گشتی "رهمز شتیکه له‌ جیهانی ناسراو دا و قابیلی تیگه‌یشتنه به‌هو‌ی هه‌سته‌کانه‌وه، که ناماژه‌ ده‌کات بۆ شتیک له‌ جیهانی نه‌ناسراو و هه‌ستپینه‌کراو، یان ناماژه بۆ واتایه‌ک دوور له‌ واتای راسته‌وخو و ناسراوی خو‌ی ده‌کات؛ به‌و مه‌رجه‌ی ته‌م ناماژه‌یه له‌سهر بنه‌مای ږنکه‌وتن نه‌بیت، ته‌و واتایه‌ش واتایه‌کی براوه و موسه‌له‌م نه‌گه‌یه‌نیت" (پورنامداریان، 1346، 43) هه‌موو ته‌و مانایانه‌ی که له‌ رهمز و هیمایه‌ هه‌لده‌هینجرین مانای به‌ توپکل و پیچراوه‌ن، که له‌ روا‌لت دا شتیکه و له‌ ناواخندا مانایه‌کی تری هه‌یه .

له‌ جیهانی ته‌سه‌وف و ته‌ده‌بیاته‌که‌ی دا، ههر شته و ئیشاره‌ته بۆ شتیک تر، چه‌مکه‌کان له‌ ږنگه‌ی یه‌ک‌تریه‌وه روونده‌کرینه‌وه، ئیشاره و رهمزه‌کان به‌های ګرنگیان هه‌یه و پیوستیان به‌ روونکردنه‌وه هه‌یه. سو‌فیه‌کان له‌ ئاگییه‌وه، به‌شیوه‌ی راسته‌وخو مه‌به‌ست و مه‌رام و خواستی خویان، ده‌رنابرن، ههر ده‌ربړینیک و ده‌سته‌واژه‌یه‌ک به‌ چه‌شنیک ده‌خه‌نه ناو ده‌قه‌کانه‌وه، که روا‌له‌ته‌که‌ی مانایه‌کی گشتی هه‌بیت، به‌لام له‌ کردنه‌وه‌ی هیماکاندا مانایه‌کی قول به‌ ده‌ست بیت، که له‌ راستیدا ده‌قه‌که له‌ پیناوی ته‌و مانایه‌ دا هو‌نراوه‌ته‌وه.

وه‌ک وترا له‌ فره‌ه‌نگ و نه‌ریتی ته‌ده‌بی عیرفانی دا، ههر شتیک ناماژه‌یه بۆ شتیک تر، بۆ نمونه‌ن: "مه‌لان و په‌رنده‌کان، رهمزن بۆ رو‌ح و گیان؛ ئاسمانیش هیمایه بۆ جیهانی مه‌له‌کووی، ته‌م وینه‌یه وه‌ک ئاوینه‌ کومه‌لنیک هیمای تر دینیت، که ماسی و نه‌هه‌نگه‌ دیسانه‌وه هیمان بۆ رو‌حی پیرو‌ز و پاککراوه و ده‌ریا و زه‌ریاش، رهمزن بۆ جیهانی مه‌له‌کووی. به‌و جو‌ره جیهانه‌که‌ پر له‌ هیمای و ناماژه و وتراوی ناراسته‌وخو. بۆ نمونه: شیخ جونه‌یدی به‌غدادی ده‌فه‌رموویت: هیممه‌ت ئیشاره‌ی خودایه، ئیراده و ویست ئیشاره‌ی فریشته‌یه، خوتخوته ئیشاره‌ی مه‌عریفه‌ته، منیتی ئیشاره‌ی شه‌یتانه، شه‌هوه‌ت ئیشاره‌ی نه‌فسه و له‌هوله‌عب ئیشاره‌ی کوفره" (نیشابوری، 1398، 455).

3. غه‌زل:

غه‌زل 'له‌ بنه‌رته‌دا زاراو‌یه‌کی عهره‌بیه، به‌ مانای شیعری عاشقانه، یان ته‌ویندارانه دیت و نه‌ته‌وه‌کانی فارس و تورک و کورد، به‌شادریوون له‌ شیوه‌گرتنی غه‌زلی رو‌ژه‌لاتی دا. غه‌زل له‌ ته‌ده‌بیاتی جیهانی دا وه‌ک به‌شپک له‌ شیعری وېژدانی، که ته‌مه‌ی دوایشیان به‌شپکه له‌ شیعری لیریک (lyric poetry) ده‌رده‌که‌ویت' (ناصر، ۱۹۹۶: ۹) به‌گشتی له‌ رووی فو‌رمه‌وه مه‌به‌ست له‌ غه‌زل شیعریکه، له‌ حه‌وت به‌یت که‌متر و له‌ چوارده تا هه‌ژده به‌یت زیاتر نییه. به‌ کیشی عه‌رووز ده‌نووسریت. به‌یته‌کان له‌سهر یه‌ک کیشن و هاوسه‌روان و له‌ ئاوازدا یه‌کن، زالی ریتی ناوه‌وه و ئاوازی ده‌روه، ده‌قه‌که بۆ گو‌رائی ده‌سازین. (حسه‌ین، ۲۰۲۲، ۱۱) شاعیر زورجار له‌ ناو به‌یتیک له‌ به‌یته‌کاندا یان له‌ به‌یتی کو‌تاییدا ناوی خو‌ی یان نازناو یان کورنکراوه‌ی ناوی خو‌ی ده‌هینیت. (سیماداد، ۲۰۰۸، ۳۵۰)

لای فارس و نه‌ته‌وه‌کانی تر، به‌ ته‌ورووییه‌کانیشه‌وه به‌رامبه‌ر ناواخی زاراو‌یه غه‌زل؛ لیریک یان لیرک به‌کارده‌هین، له‌م رووه‌وه ده‌وتریت: غه‌زل شیعریکی لیریک کورته. (محهمه‌د، ۲۰۰۷، ۱۰۶) بنه‌مای سه‌ره‌کی ته‌م جو‌ره شیعراوه، ګیرانه‌وه و خاسه‌وئیی و باسی ته‌ویندارانه‌یه و مه‌رج نییه ته‌نها ته‌وینی ژن بیت. (حسه‌ین، ۲۰۲۲، ۱۲)

ګرنگ‌ترین تایبه‌تمه‌ندی شیعری غه‌زل له‌ ناوه‌روکدایه نه‌ک ته‌نها رووخسار، که قسه‌کردنه له‌ هه‌سته‌ خودییه و تاکه‌که‌سییه‌کان، به‌و مه‌رجه‌ی دوو وشه‌ی (هه‌ست) و (تاکه‌که‌سی) به‌ چه‌مکه‌ فراوانه‌که‌یه‌وه لپی پروانریت، واته ته‌واوی هه‌سته‌کان جا له‌ بچوک‌ترین تا ګه‌وره‌ترینیان، به‌ ته‌واوی هه‌موو ته‌و راستی و حه‌قیقه‌تانه‌ی که هه‌یه‌تی. (شفیعی کدکنی، ۱۳۹۶، ۶۱) ته‌ګه‌ر ته‌م تایبه‌تمه‌ندییه بۆ هه‌موو غه‌زله‌نووسان راست بیت و پیویست بکات تو‌نیزه‌ران و په‌خنه‌ګران په‌چاوی بکه‌ن، ته‌وا بۆ شاعیره‌ عارفه‌کان، که مه‌حوی له‌ زومره‌یانه، زیاتر راست ده‌که‌وئینه‌وه و دواتر، رافه‌ی ده‌قه‌کانیشی ته‌وه ده‌سه‌لمینیت.

4. هیماناسی زاراو عیرفانییه‌کان:

لېزه‌دا ته‌و وشانه‌ی که ګرنگ و ناوه‌ندی غه‌زله‌کان پیکده‌هین، ده‌خه‌ینه روو و له‌ روانګه‌ی فره‌ه‌نگی زاراو‌ه‌ناسی و هیماناسی عیرفانییه‌وه، هیماکردنه‌وه‌یان بۆ ده‌که‌ین :

یه‌ک: تیگه‌یشوو و پنگه‌یشوو دوو زاراو‌ن مه‌به‌ست لپیان "زاهید" و "کامل" ه. که نیشاندهری پله‌کانی ناو سو‌فیگه‌رین. زاهید "که‌سیکه‌ بشتی له‌ دنیا و به‌ره و خو‌شیه‌یه‌کانی دنیا کردبیت" (سجادی، 1382، 441). پنگه‌یشوو که‌سیکه‌ کامل بیت واته: "ئینسانی کاملیش

ئەوھىيە، كە لە شەرىعەت و تەرىقەت و حەقىقەتدا تەواو بېت، ئەگەر لەم دەرىپىنە تىناگەيت، با بە دەرىپىنىكى تر بىلىم، ئىنسانى كەم ئەوھىيە، كە لە چوار شت دا پىگەشتوو و كەم بېت: قسەى چاك، كەردەى چاك، ئاكارى چاك، مەعارىف". (نسفى، 1401، 77).

دوو: دەرويش

وشەى دەرويش بەماناى نەدار و كەسى ھەزار دېت، وشەكە لە زمانى ئىرانى كۆن دا بۆ ھەزار بەكار دەھات بەرامبەر دەولەمەندىش تەوانگەر. لەو ڕووەوى سالكى ڕىگى خودا دەستى لە مأل و سامان شتوو. لە زارواى عىرفانى دا دەرويش كەسكە دلى پىروۆزى ئەو شوئى دابەزىنى و ھاتنە خوارووى نوورەكانى دەرکەوتەى خودايە و لە خۆى فانى بووئىت و بە بەقاي حەق، مابىتەو. لە فەناى خودەو بۆ بەقاي حەق چووئىت. (كەسنەزانى و بەرزنجى، 2023، 496) شىخ ئەبولحەسەنى خەرقانى لە بارەى دەرويشەو دەئىت: دەريايەكە بە سى سەرچاوەو: يەكەم دوورەپەرزى، دووم سەخاوت، سىيەم بىننازىوون لە بەندەكانى خوداى بالادەست. (حقيقت، 1385، 69)

سى: دىناى ڕووسى

لاى عارفان دىنا جى مانەو نىيە، مايەى دلىپدان نىيە، ئىمامى غەزالى كە سەرامەدى عارفانە دەئىت: "دىنا سىحرى وەكو كەسكە كە سەرەتا وەكوو دۆستىكى گيانى بە گيانى لىت دىتە پىشەو و بەئىت پى دەدا كە قەد بەجىت ناھىلى و يار و ھاودەمت دەمىنىت؛ كەجى لە پى دەبىنى تۆ بەجىدلىت و دەروا تە ئامىزى دوزمىت، ئەمە وەكو ئىتلى خراپەكارە، كە پىاوان دەخايتى و ھۆگرى خۆى دەكاتن، پاشان دەيانباتە مأل و دەيانكۆزى". (غەزالى، 2021، 54)

چوار: مەنسور و مەجنون

مەبەست لە مەنسورى حەللاج و قەسى عامرىيە كە ناسراو بە مەجنون. دوو ڕەمزى ئەوین، كاتىك بە يەكەو ناویان دىت ھىمان بۆ عەشقى خوداى و عەشقى زەمىنى، بەلام خودى مەجنون كە بە تەنھا بىت، دەبىتەو بە ڕەمزى ئەوینى خوداى "كاتىك ناگات بە لەيلا. سۆفییەكان وىنەكەى دەخوازن بۆ باسى پلەى فەنا.

پىنج: نەدامەت

نەدامەت مەبەست كە پەشىمانىيە و لاى عارفان ڕەمزى مەقامى سەرەتايە، كە ناسراو بە تەوبە. حاجى كاك ئەحمەدى شىخ لە مەكتووبات دا دەئىت: "ئەى موسولمانان، ئەى مورىدان چ قادر و چ نەقشەندىيە، بزائىن كە يەكەمىن مەنزل لە مەنزلەكانى سالىك، يەكەمىن مەقام لە مەقامەكانى تالىيى دىن و ڕزگارى؛ تۆبەى سلووكى مورىدان بەبى تەوبە ھەر نابىت" (شىخ، 2008، 270).

شەش: مەحمود و ئەياز

حىكايەتى سولتان مەحمود و ئەياز - لە ئەدەبى زارەكى دا بە ھەياسى خاس ناوى ھاتووە- حىكايەتلىكى دلفرىن و پى پىچوپەنايە. سۆفییەكان زۆر جار لە بارەى جوانپەرسى و ئەوینى خۆيانەو نمونەى سولتان مەحمودى غەزەنەوى و ئەياز دەھىنەو، كە ئەوینى ئەياز بووئە ھۆى كەمالى مەحمودىكى زالم. چىرۆكە كە بە گشتى چوار ڕەوتى خوداى ھەيە لە ئەدەبىياتى كلاسىك دا:

- ڕەوتىكى مېژوو: مېژوونوو سەكان لەبارەى راستەقىنەى ئەووە وەك پاشايەكى زۆردار قسە دەكەن، حەرەمسەرايەكى پى لە كەنیزەك و غولامى ھەيە.
- ڕەوتىكى ئەدەبى و عىرفانى: كە عارفە مەزنەكانى جىھانى ئىسلامى بە شىوہى ھۆنراو وەك سىمبوولى مەعشوق و عاشقى ئاسمانى ناوى خۆى و ئەيازىان ھىناو، بەوہى ئەمانە يەك كەسن، يا موراد و مورىدان، يا مەعشوق و عاشقن و زۆرجارىش دەورەكان دەگۆرەو.
- ڕەوتىكى ئەویندارانەى شىعەرى ڕۆژەلانى كە خۆئىندەوہى جۆراوجۆرى بۆ دەكرىت.
- ڕەوتى ئەدەبى فۆلكلورى و حىكايەتى ناو خەلكان بە شىوہى زارەكى و مىللى. (كەسنەزانى، 2019، 354)

ھەوت: مەنى

لە جىھانى تەسەووف دا، ھەر شتە و ئىشارەتە بۆ شتىكى تر، چەمكەكان بە ھۆى يەكەو ڕووندەكرىنەو، ئىشارە و ڕەمزەكان بەھايى گرنگيان ھەيە و پىوستيان بە ڕوونكرىنەو ھەيە. شىخ جونەيدى بەغدادى لە كردنەوہى ھىما و ئاماژەكانى ناو نەرىتى سۆفىگەرپى دا دەئىت: مەنى ئىشارەى شەيتانە. (نىشاورى، 1398: 455) ھەرەھا عارفان وتوينا: حىجاب و پەردەى نىوان بەندە و خودا، ئاسمان و زەمىن نىيە، عەرش و كورسى نىيە، خودبىنى و مەنى تۆ حىجابەكەتە، تۆ خۆت لەو نىوانەدا لا بە ئىدى گەشتووت بە خودا". (نىشاورى، 1398، 907-115)

ھەشت: كىر

يەككە لە دەرە كوشندەكان و سىفەتە بەد و خوسپىكاروكان، كە بەشىكى ئاكارى گرنگە لاى عارفان و لە بارەيەو وتوينا: لە پىغەمبەريان پىرسى لووتبەرزىو كىبىر چىيە؟ فەرمووى: ئەوہى كە سەر بۆ راستەقىنە نەوى نەكا و بە چاوى سووك سەيرى خەللى كا. ئەم دوو دانستە پەردەيەكى زۆر گەورەن لە نىوان مەووف و پەروەرتى دا. كىبىرىش سى جۆرە، فرەووانە كە خۆى لە خودا بە گەورەتر دادەنئىت، كافرانە: كە خۆيان بە پىغەمبەر بە گەورەتر دادەنا، نەفامانە: كە خۆى لە بەندەكانى دىكە بە گەورەتر دابنى. (غەزالى، 2021، 579)

نۆ: غائىب لە ڕووى زاراوہو، بە ماناى نادىارى دىت، بەلام لە ھىماناسى ئەدەبىياتى تەسەووف دا ئەوہى كە: دەبىت لە خۆت غائىب بىت، ئەوسا بە حەزورى حەق دەگەيت. چونكە ھەر كەس لە حەزورى حەق دا بىت لە خودى خۆى غائىب دەبىت واتە مەقامى ئامادەيە، كە بەرامبەر بە مەقامى حەزور و ئامادەيە، بە ونبوونى خود، حەزورى زاتى حەق دىتەجى. (كەسنەزانى و بەرزنجى، 2023، 770)

دە: كيميا

كيميا زاراۋىيە بەو زانستە وتراۋە كە ھەر كەس بىزانىت؛ دەتوانىت مس بە زىر بگوريت، وشەكە لە بنەرەت دا يونانيە و ھاتۆتە ناو زمانى عەرەبىيە، ھەرۋەھا بە ماناى ھونەر و لىزانىن دىت. لە عىرفاندا بە چەندان ماناى جياواز ھاتوۋە، و ھەر كەسە و يەكەك لە سىفاتە پەسەندىدەكان بە كيميا دەزانىت بەلام مەھوى ئىخلاص و دلسوزى بە كيميا دەزانىت.

يازە: حاجىب

بە ماناى پەردەدار و پىشخزمەتى شا دىت، كە مەھرەمى رازە، ھەرۋەھا بە ماناى برويش ھاتوۋە. لە فەرھەنگى تەسەۋف دا مەبەست لىي نىوانگىر، پەردە، رىگىرەكە نەيەلىت سالىك بگات بە مەبەست. ھەر شتىك قورتم و بەرەبەست بۆ سالىك دروست بگات لە گەيشتن بە يار دا، بە حاجىب ناودەبرىت. (كەسەنەزانى و بەرزنجى، 2023، 390)

دوازدە: بىتەكەدە

بىتەكە و بىتخانە، مەبەست لىي پەرستگى فرەپەرستانە، كە پەرستشى بىي خوداۋەندى دەستكردى تىادەكرىت. دركەيە بۆ جىھانى لاھوت، واتە يەككىي گىشتىيە، بە ماناى دەرخەرى زاتى يەكتايش ھاتوۋە. (سجادی، 1382، 185)

سىازدە: بەھرى ئەنەلەھق

ئامازەيە بە مەنسورى ھەلاچ و وتە بە ناوبانگەكەي كە يەكجار وتى: ئەنەلەھق و لە پاداشتیدا درا لە دار. زاراۋىيەكە مەھوى بەكارى ھىناۋە، لە ئاستىكدا مەبەست لە كىشى شىعرە، كە ھەموو شىعرەكانى لەسەر كىشى "ئەنەلەھق" ھۆنىۋەتەو و لە لايەكى ترەو مەبەست لە خودى دەريايە، لاي ھەلاچ يەك دلوپ بوو، لاي مەھوى ئەنەلەھقوتن يەك دەريايە.

جوارە: دەير

لە عىرفاندا مەبەست لىي "جىھانى ئىنسانىيە" (عراقى، 1353، 62). ھەرۋەھا بە ماناى تەكىيە و خانەقا شوپى عىبادەت ھاتوۋە و ماناى "چوونە خەلۋەيە لە گەل يارىشى لى ھەلدەھىنجىرەت. دا. (مىصفى، 1378، 22).

پازدە: مەيكەدە

مەيكەدە جىيەكە سەرەستان، تىيدا دەخۆنەو و دەرگى دلىان تىيدا ۋالا دەكەن. لە عىرفاندا ھەنگاۋانە بۆ موناجاتكردن و رازو نىاز. (عراقى، 1353، 60)

بەشى دووھم: رافەي ھىماناسى غەزەلەكان

غەزەلى يەكەم:

ئەم غەزەلە چەند ھىمايەكى عىرفانى تىدايە و لە ناۋەندى ئەو ھىمايانەو كۆى غەزەلەكە دەخۆنىنەو و ھىما كىلىيەكان دەردىن و بە پىي فەرھەنگى سۆفىگەرپى رافەي دەكەن:

رافەي غەزەلەكە:

سەرەتاي غەزەلەكە، بە وىناكردى دوو كەس دەست پى دەكات، كە "تىگەيو" و "پىگەيو"ن، كە مەھوى لە سىنارىۋكەيدا ناۋى لىنان، بەلام ئايا ئەو رۆلەي ئەو دوانە لە شانۋى دنىادا دەنىۋىن چىيە؟

تىگەيو شىۋەنىيە ئەمرو دا سبەي شاپى بكا

پىگەيو دەروىشە، دا سوبجەي شاھەنشاپى بكا (مەھوى، 1977، 16)

تىگەيو ئەمرو (لەم دنىادا) شىۋەن و گرىانيەتى، ۋا دەزانىن مەبەست لەو كەسەيە، كە تىگەيوە دنيا سەرەبە و مەھوى خۆى بۆچوونەكانى لە غەزەلىكى دىكەدا قايم دەكات كە لەسەرەتادا ئادەمىزاد پىي ۋايە تىگەيشتوۋە، بەلام دوايى كە بە راستەقىنە تىدەگات جا دەزانىت دنيا چىيە: بەئاۋى تى گەيشتىن ئىمە؛ دنيا ھەر سەرەبە بوا (مەھوى، ۱۹۷۷، ۱۸۲) كەواتە: لە ھەقىقەتى ئەو تىگەيشتوۋە، ئىيانى راستەقىنە لەم دنيايە نىيە، بۆيە بەھوى زانىنى ئەم ھەقىقەتەو لەلايەكەو بەھوى ناشايستەپى خۆيەو، ترسى مانەوئەيەتى لەم پوچگەرا و سەرەبەدا لەلايەكى ترەو، سەرى كرەوۋەتە گرىان و ھىۋاى ۋايە سبەي (لەو دنىادا) شاپى و خەندە بگات لە بەھەشتى نەبراۋەدا. لىرەدە ئەگەر بچىنەو سەر فەرھەنگى ھىماناسى شىعرى تەسەۋف، دەبىنن ھەر دوو وشەي "تىگەيشتن" و "پىگەيشتن" جگە لە مانا فەرھەنگىيەكەيان ھەلگىرى ماناى ھىمايىن. تىگەيشتن رەمزە بۆ زنجىرەيەك رەوت و رەفتار لاي سۆفىيەكان، كە بىرتىيە لە مەرىفە و ناسىن .

'ھەر كەس وىستى خودا بناسىت، كە ئامانجى ھەموو سۆفىيەكە، دەبىت لە خالى بنەرەت و سەرەتاۋە دەست پىبگات، كە ناسىنى خوۋدە، پاشان ئەوئە خۆى ناسى دەبىت پەيامبەرەكەشى بناسىت، بەھوى ناسىنى ئەوئەشەو خودا دەناسىت، ئەوئە خۆى و پەيامبەرەكەپى و خوداى ناسى، دەزانىت ئەو ۋەك رىپوارىك لەم ئىانەدا چى دەكات و لەو تىدەگات كە ئىيان رىگەيەكە بۆ تىپەپىن، ئەك مالىك بىت بۆ مانەو، رىگەش ھى ئەو نىيە دلى بەدەيتى، بەلكو ھەر جىي دەھىلىت' (ھەمدانى، 1398، 38).

كەسەك بگاتە قۇناغى درك و تىگەيشتن، كەسەكە بە "زاھىد" ناودەبرىت، چونكە "ئەو زاهىدە دونيانەوئەستە لە ھەقىقەتى ئىيان تىگەيوۋە، ھەر زاهەدەكانىش كە بەگىرەن لەترسى خواو بۆ بەجىيەتلىنى ئەم دنياى پىر ئازارە ناسراون، بۆيە لەسەرەتاي پەيداۋوونى سۆفىگەرى ئىسلامىدا، كە بە زوھد دەست پىدەكات، چەندىن كۆمەلە بەناۋى گىراۋەكان (البكائىن) پەيداۋوون" (شكار، ۲۰۱۴، ۵۸).

وښه "پېگهيو" له كړندهوې هېماناسپانه ټه ده بياتي ته سه و د، كه سيكه كه به ټينساني كامل ناوډير ده كړيت، ټينساني كاملش دياره وېلى خودايه، كه پېگه يشتوويه كه هه موو پېگه كاني برپيوه و سيفاته به رجه سته كاني په يامبه راني له خويدا نواندوه .

لای مه حوی "پېگهيو" ټه و كه سه يه، كه پاش ټيگه يشتي له حقيقه تي دنيا، چه شني (ټيگه يو-زاهد) ده سته رداري دنيا نابيت به هيوای ټياني دواړوژ گوشه ناگريټ، به لكو ټه م دهيويت، هه ر له دنيا بگات به ټياني رچ و راسته قينه، هه ر له دنيا به هه شتي رچي ده ستيگر بيت، پيش گه يشتي به به هه شتي ټه دنيا. ټه مه ش جه وهه ري سوفيگه رپيه، كه سوفي و عارفه كان له يه ك هاوكيشه دا، كه ټه وپش ده تي: (انا لله وانا اليه راجعون) ه، كورنيان كړدوه ته وه. مه به ستيشيان له وه يه، كه به ر له مردني مروف وهك جه سته و گيان و گه رانه وه ي ناچاري - ټيجباري- بولاي په روه ده گار، هه ر له دنيا يه دا و بهويستي خوي و پاش ټيگه يشتي له حقيقه تي ټيان و زانيني چاره نووسي مروف، مردن و زيندووبوونه وي رچ ټه نجام بدات، به هه لېژاردن - ټيختيار-ي خوي .

هه ر وښه مردني بژارده ش، هيمايه و له فهره نكي سوفيانه دا له گه ل مردني سوودا هاتوون، كه برتييه له دوزمنايه تيكردي نه فس و كوشتي، هه روه ها مردني بژارده و ټيختياريش مه به ست له دابر كړدي خوه له داوي دنياي و هه وا و نه فس، كه رنكره له به رده م گه يشتن به مه عريفه و چاوكرانه وه دا. ساليك تاوه كو يه ك به يه كي ټه و به ربه ست و رنكرانه لانه بات و په رده كاني نيوان خوي و خوشه ويسته كه ي كه خودايه لانه بات، ناگات به مه رامي دلي كه پله ي كه ماله. (كه سنه زاني و به رزنجي، 2023، 765)

به پي عيرفان و له ديدى مه حويشه وه ټه مه له رنكره ي دهر ويشي و هه لېژاردن ته ريقه ته وه ده بيت، بويه وهك زاهد ته نها سبه ي -له و دنيا- شاپي ناكات، به لكو (سوجه ي) كه مانايه كي نزيك تري له (سبه ي) هه يه، كه ده كړيت مانايه كي ټه وه بيت، كه هه ر به زووي و له دنيا (شاهه نشايي)، كه شاهه نشا واته پادشاي پادشايان لاي سوفي و عارفه كان به ماناي خوا ديت، واته به هوي له گه ل خودا بوون دا سيفه تي خودايي بوون و بلنديان ده ست ده كه ويت، جكه له وه ي له دنيا دا بلنتر و به ريزترن له ټاينداراني تر، له وانه ش زاهيدان.

ټه وه ي لېره دا ده بيت، دوو پله ي ناو ته سه و فن، يه كه ميان ټيگه يو، كه سيكه كه له قوناعي پيش كه مال دايه و هيشا له مه قامي خه وف و ترس دايه، هه رچي دوه ميانه پېگه يوو، كه سيكه له قوناعي كه مال دايه، چوار پله گرنگه كه ي عيرفاني برپيوه .

لېره شه وه ټه وه درده كه ويت هه موو پېگه يو ټيگه يو يشه، به لام هه موو ټيگه يو يك پېگه يو نيه و نه گه يشته پله ي كامل. ټه وه شي گه يشتو ته پله ي كه مال سيفه و ټه خلاق عارفانه ي هه يه، جيا له زاهداني گوشه گيره، ټه مان گه يشتو ته پله ي مه عريفه توللا، به نووري خوا رووناك بوونه ته وه و نووري هه رگيز خاموش نه بوويان هه يه بويه دېنه وه نيو خه لك تا كوري ټياني مروفايه تي برازينتېته وه، وهك چرا رووناي ټه مه ني خوي له پيتاوي نيشانداني ټياني راسته قينه دا به خت بكات:

نوري عومري صهرف ټه كا بو كه شفي تاريخي له خه لق
وهك چرا هه ركه س به شوخي، مه جليس نارايي بكا
دواتر مه حوي به ټيگه يشتنيكي زاهدانه وه هوشيارمان ده كات له حقيقه تي دنيا:

گه ر له دنيا چا كه پي صادر بوو، ته فره ي پي نه خوي
رووسي هه ر روره شه، گه ر پي صه د نازايي بكا (مه حوي، 17، 1977)

به هوي وښه "رووسي" و دږيه كي له گه ل "رووره ش" دا وينه ي دنياي كيشاوه، كه هه موو زاهيدنيك ده بيت بيناسيت. وښه "رووسي" ټه گه رچي له به ركاره ټياني روزه ي زماني كوردي دا به ماناي ټه رتي و رووي نووراني و جوان و سه ربلندي ديت، به لام مانايه كي خشكه يي و تابوويشي هه يه، كه مه به ست لي "كه سي سوزاني و داو ټيپيسه" {بروانه: خال، هه ژار}. به شيويه كي هيماي وينه ي دنياي كيشاوه به زماني ټويكلدار نهك راسته وخو. له ناو شيعري كلاسيكي كوردي و غزه لي سوفيانه دا، دنيا و زه مان، ده بيتنه پيره ژن يان ټافره ټيكي به دكاري به دره فتار، هه موو هيزي شه رانگيزانه ي خوي خستوه ته كار تا ټاده ميزاد فريو بدات. به هه ر يه ك له م وينانه باسكرون: جادووگه ري ټيراني، يان ټيكي داو ټيپيسه و سكي پرده بيت و بو سكه كه ي ييزو ده كات به خويي مه ردووم، سوزاني و پياوكوژه، بوكيكي بيحيا و دامپنه لكراره، هه ر شه وه ي سه د شوو ده كات. هه موو ټه مانه ده لاله تن بو دنيا و ريتموييكه رن تا كه سي كامل و دنيا ديدده پشت به دنيا نه به ستيت. (كه سنه زاني، 2019، 114) .

لېره وه كه ټه هلي خودا، دنيا وها بناسن، ده زان دنيا ټه گه ر جار جار به مه يلي ټاده ميزاد بسوريتېته وه، ده بيت به پياوه تي نه زانن، چونكه ټه و سوزانيه، سوزانيش هه ر چا كه يه ك بكات، هه ر رووره شي قايي خودايه، بويه ټه وه شي شوين سوزاني بكه ويت، له گه ل ټه و هه شر و نه شر ده كړيت.

دواتر مه حوي له هوشياريدان له دنيا وه ده گوازيته وه بو هوشياريدان له ټاينداراني فريودر، كه ديين بو دنيا ده فروشن:

بو دوكانى موشته ري گر حه ول ټه دا كال فروش
ديني وا ديتنه قيمه ت، خواجه ټه عضايي بكا

به ټيروانينيكي سوفيانه، ماناي كه ساني "ټيگه يشتو و پېگه يشتو" ده هينېته وه، كه ټه گه ر يه كيكي سه ر به و تيره و تاقمه بيت، به نووري خودا رووناك بوويتېته وه، گه يشتي ته مه عريفه توللا، ټه وا جارنادات و بازارگه رمي ناكات، چونكه ناسيني خودا وهك ټه وه يه گه وه ردار بيت، هه رگيز گه وه ر فروش هاوار ناكات بو پيدا كړدي موشته ري، بگره موشته ري خوي به داويدا ده گريټ، له كاتيكا كه ساني دينداري ناسايي كه بازارگه رمي بو دين ده كهن، وهك دوكاندار بو مشته ري ده گه رين، ټه وا له راستيدا دينه كه يان ده فروشن و هيچي تر.

رهم دهکا هتا له میهر و مه جنون ئادابی عیشق
سټیهری لی باره هر کهس مهیلی تهنای بکا

مه حوی ئاینداری راسته قینه و تیگه یو و عاشقان، وها په سن ددهات که نه له بازاری دینداریدین، نه شهیدای نه جوومه و نه ندای دهسته و تا قمن، چونکه نهو کهسه ی که دهر ویشی راستی و تیگه یشتوو و پیگه یشتوو، که سټیکه سهر به شاری نهوین بیت، له ئادابی نهوین تیگات، نهک تاقه تی ئاده میزادی نییه، بگره تاقه تی خور و مانگیشتی نییه و خوی لهوانیش دهشارتیه وه، تاقه تی سټیهری خویشی نییه، چ جای بازار گهرمی "ئادابی عه شق، لای مه حوی، سوتانی بی هراوه وریا، تهنای هه لټاردن مه جنون ئاسا و رووکردنه چوله وانیه" (که سنه زانی و به رزنجی، 2023، 94)

لټره دا مه حوی ئاینداری راسته قینه به که سټیک داده نیت، که عاشق بیت و تهنای خوا ببینیت نهک کار له سهر جوانکردنی وینه ی خوی لای خه لک بکات، به هوی خو به ئایندار نیشاندانه وه، به لکو له خه لک هه لټیت و تهنات له خور و مانگ. واته: له سرووشتیش که جیگه ی هه لټاتی عاشقانی زه مینی یان دیوانه کانه، به لکو هم له وهش هه لټیت به ره و ئاوه دانی عیشق. ههر لټره دا واده زانین (ئاوه دانی عیشق) راستره له (ئادابی عیشق) چونکه ههر ماموستایان مه لا عه بدولکه ریمی موده ریس و محه مه دی مه لا که ریم خویان به پشتبستن به چه ند نوسخه یه ک – له په راوټزدا – ئاماژه یان پیکردوو. (بروانه: دیوانی مه حوی، ۱۸).

هاوکات واده زانین به راوردنه که و په کلای کردنه وه که له نیوان (ئاوه دانی عیشق) و (ئادابی عیشق) دایه، نهک (جونون ئاداب) و (جونون ئاداب) – که رافه کارانی ناوبرو له سهری وه ستاون – چونکه جه وه ره که عیشقه نهک جنون و شیتی و عاشقانی خوا بو ئاوه دانی عیشق هه لټین، نهک ئاوه دانی دیوانه یی یان ئادابی دیوانه یی. ههر لټره شه وه عاشقی خوا به هوی هه لټاتی بولای خوا، سټیهریشی، که شوینی پشو دانی ئاسای مرؤفه ماندوو کان ده بیت، چونکه نهو مه یلی تهنای ده کات، که پیمان وایه (تهنای) لټره دا راستیه که ی (تهنای) ه واته خوا، چونکه عارفان به ره و تهنای (خوا) دهر و و پرؤسه ی – إنا لله وإنا إليه راجعون – که پیشتر باسمان کرد نه نجام دهن. جگه له وان ه واه ده زانین به لگه یه کی به هیزی هم بوجوونه مان له به یتی دواتر دایه، که مه حوی ده لټیت:

ماده ری گیتی له شیر ی بریه وه، ده برټیه وه

فائیده ی چی شه خصی لی که وتو به دادابی بکا!

مه حوی لټره دا پیمان ده تی، که که سټیک دوی نه وه ی گهنجی و رابواردنی دنیا، که مه حوی به شیر دانی چواندوو و له ویشه وه نه وان ه ی به مندال و سه رقال به یاری و خوشیه وه چواندوو، نه وان ه چ سوو دیک هیه، که پاش نه وه ی پیری وون و لیکه وته بوون، نه وکات بگره ټینه وه بولای خوا بو خزمه تکردنی رپی حه قیقه ت.

ههر لټره شدا به پیچه وان ه ی بوجوونی ماموستایان مه لا عه بدولکه ریمی موده ریس و محه مه دی مه لا که ریم، که وشه ی (به دادابی) یان به (به ده دابی و بی ئوسوولی) لیکدا وه ته وه، واده زانین وشه ی (به دادابی) ده سته واژه یه کی زمانی فارسییه، له وشه ی (به)، که به واتای باش، یان (به) وهک زمانی کوردی، بونیشانه ی سه رسوورمان، به کار دیت و لټره دا به مانای یه که م (باش) دیت، گهرچی واتای سه رسوورمانیش ده گرتیه وه و وشه ی (دادا) ش به واتاکانی (خزمه تکاری پیر، بابیره، یان که نیه ک، یان کچیک که خزمه تی مندالی که سټیک بکات) دیت (معین، ۱۴۷۸، ۶۰۸ و عمید ۱۰۷۲-۱۰۵۸). که لټره دا واده زانین مه به ست له واتای یه که مه (واته باش خزمه تکاری پیر، یان باش داده یه ک)، گهرچی واتای پیری بابیره ش به هیژ ده کات.

که واته مه حوی ده لټیت: با به ویستی خومان بولای خوا هه لټین پیش نه وه ی دنیا خوی به برینه وه ی شیره که ی، واته نه مانای خوشی و گهنجی و دانی باری پیری به سه رماندا ناچارمان بکات به ره و خوا بگره ټینه وه.

دواتر مه حوی، که پیشتر داوای هه لټاتن بولای خوا بو ئاوه دانی عیشقی لټکردین، یاده وه ری به ره و حه للاجی ده بات:

با حه قیشی بی له بو (مه نصور) (انا الحق) حه ق نیه

شټیتیه مه جنون، نه گهر بی نازی له یلای بکا

لټره دا مه حوی باسی سو فیکه ری و عیشق و عیرفان به ره و لای حه للاجی هینا، به لام له گه ل به رزراگرتن و قه دردنان بو حه للاج به ده سته واژه ی (با حه قیشی بی) وهک بلټیت با راستیش بکات و راستگو بیت له وته که یدا، که ده لټیت (انا الحق)، به لام به ره خنه له عیرفانه وه، واته ره خنه له مه نسووری حه للاجی عارف به خودی عیرفان خوی – که نه مه دروستترین شیوه ی ره خنه یه – ده گرتیت و ده لټیت: وتی "انا الحق" ی حه للاج حه ق و ره و نییه، چونکه شټیتیه مه جنون نه گهر بیت نازی له یلای بفرو شیت!

لټره دا مه حوی به دوو دوا لیزمه ی بنه رتی عیرفان، که ته وانیش (ناز) و (نیاز)، ره خنه له حه للاج ده گرتیت. له عیرفاندا نیاز خالی سه رها و بزویته ری هه میشه یی سالک و موریده به ره و خوا، چونکه مرؤف کاتیک روو له ته ریه ت و عیرفان و دنیای رۆح ده کات، که هه ست ده کات نیاز واته پیوستیه ک هه یه و خولای دل و دهر وونی هه یه، که له دنیای مادی دهر ووبه ریدا ده سستی ناکه ویت، بویه روو له رۆحی ره ها (خوا) ده کات و به لکو هه ست ده کات هه میشه پیوستی هه یه و هه ژاره به خوا له هه موو روویه که وه، ههر لټره شه وه یه، که وشه ی دهر ویش له بناغه دا به واتای هه ژار به به شی خوا داده که ویت و رازیه (خال، ۲۰۲۱، ۱۹۸) و بویه عارف و سو فیه کان ده وله مه ندی راسته قینه له گه یشتن به دیداری خوا له م دنیا دا به عیرفان و له و دنیا شدا له به هه شتی یار دا ده زانن، بویه زور جار وشه ی ده ولت، که مانای ده وله مه ندی و هه بوونه بو گه یشتن به خوا به کار ده هین.

چەمکی (ناز) یش له بهرامبهردا لای سۆفیهکان بۆ خودا به کاردههێنرێت و پێیان وایه: ئێمه ی مرۆف هه موومان مادام نیازمان ههیه و نیازهکانیشمان تهنها لای خوا جێبهجێدهکریته و ئهو هیچ نیازی به ئێمه نییه، بۆیه ئهو تهنها شایسته ی نازکردن و خو به گهورهو دهوله مەندزانه به سهر ئێمه دا. لێره دا مه حوی لهم دوو چه مکه وه ره خه له ده لاج ده گریته و هاوکات ره خه شه له مه جنوون، که له حالیکه عاشقاندا که لێ ده پرسن تو کینیت ده لیت (له یلا)، و ده لیت، وهک چۆن کاری مه جنوون هه لگرتنی نازی له یلایه - نهک وهک له یلا ناز بکات - کاری هه للاجیش ئه وهیه که نیازی هه بێ به خواو نازی خو شه ویستی خوا هه لگرتی، نهک ئه ویش بیه ویت بێ نیازی نیشان بدات و ناز بکات .

دواتر مه حوی وهک جارێکی تر بگه رێته وه بۆ مه سه له ی چوون بۆ عیشق به ئازادانه و پێش پیریوون و ناچاری و وهک بیه ویت قاچی پیر بخاته سهر رێگی ته ریه قهت و پله و مه قامی یه کهم له ته ریه قهت دا، که زۆرینه ی سۆفی و عارفه کان به مه قامی (ته وه به) ی داده نین یان له شیر برانه وه وهک مه حوی ناوی لێنا ده لیت:

زوشت و ناشیرینه پیر، ئه م ما چ شیرینه ئه گهر

چاوی خونهاری نه دامهت ریشی خورما یی بکا

سووتانی عیشق ناتوانی ده رکێ دنیا ی حه قیه قهت - که زیاتر بۆ دنیا ی عیرفان، که له سه روی ته ریه قهت، واته سۆفیگه ریه وه به کار دیت - بکات. لێره وه منی شاعیران راستر منی عارفی شاعیر، ههر خو ی وهک بپێته پیر و ئامۆزگاری مه حوی مورید بکات و پێنما یی بکات بۆ وازهینان له بینینی حه قیه قهت و خوا به دوو چاوی ئاسایی کورته بینانه ی مرۆف و بینینی به چاوێک، که ئه ویش چاوی بینایی (به سیرهت) ه، که تهنها به سۆفیگه ری و عیرفان ده کرتیه وه و ده توانیت ببینیت، ئه ویش چاوی ده له:

دل له ئیدراکی حه قیه قهت بێ به شه، بێ داغی عیشق

(مه حویا) دانا ده بی، به م چاوه بینایی بکا

کو تا به یی وهک باز نه یه که ده گاته وه به خالی یه کهم له نیوه به یی یه کهم: دل بۆ ئه وه ی تیبگات له حه قیه قهت، ده بپت داغی عه شقی هه بپت، عه شقیش که سێک هه یه تی که پله کانی سۆفیگه ری بریوه له پله ی فه ناوه، گه یشتوو به به قا و رۆشن بو ته وه به مه عریفه ی خودایی و چاوی دلی واز بووه و ئه و جا وهک تیبگه یشتوو و پێگه یشتوو ته ماشا ده کرت. دیاره وشه ی حه قیه قهت وهک ره مز و هێمانای ناو ئه ده بیاتی ته سه وف، ته نها بریتیه له مانا فه ره نه نگیه که ی که راسته قینه یه، به لکو "حه قیه قهت دوا پله ی پێگه یشتنه له ناو چوار مه نزه که دا: شه ریه قهت، ته ریه قهت، مه عریفه قهت، حه قیه قهت. ئه م پله یه پله یه کی بلنده و پیری ته ریه قهت و ده سته گیری کمال ده یگاتی. ئه گهر سونه تی پێغه مبه ر بریتی بپت له وه و کرده و حاله کانی، ئه وا وته کانی شه ریه قهت و کرده کانی ته ریه قهت و حاله کانی حه قیه قهت. له م روانگه وه ئه نجامی هه ر سێکیان ده بپت به مه عریفه قهت. واته مه عریفه قهت سێ ره هه ندی هه ن: ره هه ندیکی وتاری، ره هه ندیکی کرداری، له گه ل ره هه ندیکی ره فتهاری". (که سه نه زانی و به رزنجی، 2023، 253)

غەزەلی دووهم :

هێماکانی ناو غەزەله که:

له م به شه دا به هۆی ئه م وشه ره مزیانه وه ته نها رافه کردنی چه ند به یته یکه - نهک کو ی ده قه که - به پتیویست ده زانین، که به یی کلیلین، بۆ به ره مه مپێنایی رافه یه کی نو ی. له غه زه لی :

"ئهو عیشوه بازه ده رحه قی من چاره گرزه باز"

بێچاره ماوه به نده، خودا وه ندی چاره ساز! (مه حوی، ۱۹۷۷، ۱۳۳)

وا ده زانین له به یی یه که مه وه دوو وشه ی (عیشوه باز) و (چاره گرژ) جێگه ی سه رنجدا نه. عیشوه باز جگه له مانای نازکردن و دلبردن، به مانای که سێک دپت که کاره کانی شاراوه و ناروونه. (عمید، ۱۷۱۶) واته یار نازکردنه که ی نادیار و ناروونه و (چاره گرژ) یش واته رووتال! و ئه میش له به رامبه ر یاردا خو ی به (به نده) یه کی بێچاره ده بیی بۆیه هانا بۆ خوا وه ندی چاره ساز ده بات! ئه و یاره ش - به نا راسته وخو - به پله بلند ناوده بات، که پێشتر ده ستی گه یشتوو به دامینی ئه وش به خو شیه ی که له بن نه هاتوو ناوده بات و - دووباره - داوا له خودا ده کات که ئه و خو ی به گهر و تو زیک ناوده بات، بگه ینیت وه به و پله بلنده. لێره وه یه کی که له گرنگترین به یته کلیلیه کان، به یی سێهه مه، که ده لیت:

ئیعجازی عیشقه مه نشه ئی ههر موعجیزێکی حوسن

(مه حمود) ه به نده، بۆیه بووه پادشا (ئه یاز)

مامۆستایان "مه لا عه بدولکه ریم موده ریس و محه مه دی مه لا که ریم" وه ها لیکیان داوه ته وه: جوانی بی به هۆی ههر کارێکی موعجیزه ئاسا، له خو یه وه نییه، له وه وه یه که جوانی مرۆف عاشق ده بی و عیشقه که یه ئه و کاره موعجیزه ئاسا به عاشقه که ده کا، وهک چۆن ره وشتی مه حمود و جوانی ئه یازی به نده ی سو لتان مه حمود ی غه زنه وی، گه یان دیه پله ی پادشایه تی. هه رچه ند مه به ست له مه حمود له م به یته دا ره وشتی په سه نده کراوه، کو کردنه وه شی له گه ل (ئه یاز) دا که وه زیری سو لتان مه حمود بووه. (دیوان، ۱۳۴)

به لام وا ده زانین ئه و لیکدا نه وه یه کور تی هێنا وه، چونکه سه ره تا مه حوی په نا بۆ دوالیزی به نده و سو لتان ده بات و واتایه کی هێما یی سۆفیهانه ی ده داتی، له واتای زه مینی و کلتوری ده ریده کات بۆ واتای ئاسمانی و سه روو کولتور و شو ئیکات، و هه ره وه ها دیدیکی قو لی

فهلسهفه‌ی عیرفان بۆ چه‌مکی عیشق ده‌خاته‌ روو و به‌ ده‌رئاسا (موعجیزه) ی ناوده‌بات و ده‌لئیت: ئه‌وه‌ ئی‌عجازی عیشقه، که واده‌کات ئه‌یازی به‌نده و مرؤف؛ سیفه‌تی سولتانی سولتان (خوا) وه‌ریگری و وه‌ک (سولتا ن مه‌حمود - واته‌ خوا-) ئه‌ویش بپیته‌ پادشا. واته‌ به‌هوی عیشقی خواوه و به‌هوی ئه‌وه‌وه‌ به‌نده (ئاده‌میزاد) سوپاسکراو (مه‌حمود) ده‌بیت له‌لایه‌ن خواوه.

مه‌حوی لێرده‌ وه‌ک شاعیرانی دیکه‌ی ناو نه‌ریتی سؤفیگه‌ری - به‌تایبه‌تی شاعیره‌ عارفه‌ فارسه‌کان - دوالیزی "سولتان-به‌نده‌ی" به‌کاره‌یناوه‌. بۆ به‌لگه‌ی بۆچوونه‌که‌مان، شاعیر و عارفی فارس شانیه‌مه‌توللای وه‌لی (ولی، ۱۳۶۹، ۶۰۱) ده‌لئیت:

گاه محمودم گهی باشم ایاز

گاه نازی من کنم گاهی نیاز

واته: جارێک مه‌حمود (سولتان و خوایه‌نه‌م) و جارێک هه‌یاز و به‌رده‌ستی سولتان، جارێک نازی وه‌رگرتی سیفاتی خوایه‌نه‌ ده‌که‌م و جارێک نیاز و پێویستی به‌ندایه‌تیم هه‌یه‌.

هه‌ر لێرده‌ سهرنجدان له‌ ناوی (ئه‌یاز) زه‌مینه‌ی ڕاڤه‌که‌مان به‌هێز ده‌کات، چونکه‌ ئه‌گه‌ر (ئه‌یاز)، وه‌ک هه‌ندیک له‌ فه‌ره‌ه‌نگه‌ فارسییه‌کان ئاماژه‌ی پێده‌که‌ن، له‌ وشه‌ی (عیاز) عه‌ره‌بیه‌وه‌ هاتبیت و گۆڕانکاری به‌سه‌ردا هاتبیت، ئه‌وا (عیاض) به‌ مانای (عوض دادن - قه‌ره‌بووکردنه‌وه‌) دیت (ABADIS.IR). له‌ عه‌ره‌بیدا واته‌ قه‌ره‌بووی دایه‌وه‌ و شتیکی له‌ به‌رامبه‌ر شتیکیدا پێدا (المعانی، ویب)

لێره‌شدا واتاکه‌ی وای لێدیت: چونکه‌ به‌نده‌ سوپاسکراو - مه‌حمود - بوو، بۆیه‌ قه‌ره‌بوو (عیاض) کرایه‌وه‌ و پله‌ی به‌رز و پاشایه‌تی پێدا. ئه‌مه‌ش له‌ عیرفاندا سه‌یر نییه‌، چونکه‌ عارفه‌کان - له‌وانه‌ مه‌ولانا جه‌لاله‌دینی رومی - مرؤفی باوه‌ردار به‌ پادشا ناوده‌به‌ن، به‌لام پادشایه‌ک که‌ خه‌وتوو و له‌ خه‌ودا خۆی به‌ گه‌دا و ده‌رۆزه‌که‌ر ده‌بینیت و ده‌لئیت: ئه‌ی پادشا - مرؤف - هه‌لسته‌ له‌ خه‌و، تۆ پادشایه‌ت نه‌ک ده‌رۆزه‌که‌ر!

چو ملک و پادشاهی دیده باشی

پس شاهی گدایی مصلحت نیست! (مولوی، ۱۳۸۱، غزل: ۳۴۳)

مه‌حوی هه‌ر له‌و غه‌زه‌له‌ دا به‌یتیکی تر، که‌ شیاوی تێرمانه‌ و واده‌زانی پێویستی به‌ ڕاڤه‌یه‌کی وردتره‌یه‌، به‌یتی هه‌شته‌مه‌، که‌ ده‌لئیت:

نبیه له من، دره‌ختی منی له‌عنه‌ته‌ به‌ری

به‌عنی: بکه‌ له‌ کیه‌ر و ئه‌نانیه‌ت ئیحتیراز

له‌ دیوانه‌که‌دا وه‌ها شه‌رحکراوه‌: ((ئه‌وه‌ی خه‌ریکی من-من کردن بـ و هه‌رخۆی به‌شت بزانی، وه‌ک شه‌یتان له‌عنه‌تی لـ ده‌کرت. ئه‌مه‌ش ئه‌وه‌مان تێده‌گه‌یه‌نیت، که‌ پێویسته‌ ئاده‌میزاد خۆی له‌ فیز و خۆبه‌زلزانی بپارێزیت)). (دیوانی مه‌حوی، ۱۳۵)

سه‌ره‌تا وا ده‌زانی وشه‌ی (نبیه‌) - که‌ له‌ ڕاڤه‌که‌دا باسه‌نکراوه‌! - گرنگی خۆی هه‌یه‌. چونکه‌ له‌ کوردی کۆندا به‌ مانای (بپیسته‌) دیت و بۆئامۆژگاری و بابته‌ی بایه‌خدار به‌کاره‌اتوو. (کۆچه‌ر، ۲۰۲۳) وه‌ک ئه‌وه‌ی مه‌حوی بیه‌ویت شتیکی زۆرگرنگمان پێبیت. به‌م جو‌ره‌ واتای به‌یتکه‌ وای لێدیت: له‌ منی وه‌ریگه‌ر و بپیسته‌: دره‌ختی منیه‌تی و هه‌رمی، به‌ره‌که‌ی نه‌فرین و له‌عنه‌ته‌! واته‌ خۆت له‌ خۆبه‌گه‌وره‌زانی و خۆبه‌رستی بپارێزه‌!

ده‌بیت له‌ ڕاڤه‌که‌دا له‌سه‌ر وشه‌ی (دره‌خت) ڕابمێن، چونکه‌ ڕاڤه‌یه‌کی عیرفانی قوڵ و نوێ بۆ داستانی دروستکردنی مرؤف ده‌کات و لای ئه‌و دره‌خته‌ قه‌ده‌غه‌کراوه‌که‌ ماده‌ نییه‌- گه‌نم یان سیو یان شتی تر- به‌لکو ئه‌وه‌ی له‌ مرؤف قه‌ده‌غه‌ کرابوو (منیه‌تی) و (خۆبه‌رستی) بوو، که‌ شتیکی مه‌عنه‌ویه‌ نه‌ک مادی. مه‌حویش پێمان ده‌لئیت: به‌ره‌می دره‌ختی خۆبه‌رستی نه‌فهرت و بێبه‌شییه‌ له‌ میه‌ره‌بانێ خودا.

مه‌حوی له‌ شیعرێکی تردا (دره‌خت) دووباره‌ له‌لای بووه‌ته‌وه‌ به‌ هێمای هیوادریژی و هه‌زکردنی نه‌مری مادی. ده‌لئیت:

پیری نه‌مامی باغی جوانیمی کرده‌ پووش

تازهم دره‌ختی گولی ئه‌مه‌ل ده‌رده‌کا چرؤ! (مه‌حوی، ۱۹۷۷، ۲۵۴)

به‌ هه‌ردوو به‌کاره‌ینانه‌که‌ی وشه‌ی دره‌خت _ که‌ ته‌نها سێ جارمان له‌ دیوانی مه‌حوی دا به‌کاره‌اتوو- وێنه‌که‌مان بۆده‌دریته‌ له‌یه‌ک و تێده‌گه‌ین، که‌ مه‌حوی کێشه‌ی مرؤف له‌ کۆن و نوێدا؛ ئاده‌م و هه‌مووانیش له‌وه‌دا ده‌بینیت، ژبانی مادی وایله‌ده‌کات خۆبه‌رست بێت و له‌و پێناوه‌دا ته‌نانه‌ت سه‌رپێچی خوداش بکات!

ئه‌و خۆبه‌رستی به‌ تاریکایی (بوون) ی مرؤف ناوده‌بات و ڕووناکی له‌ به‌جیه‌شتنی ئه‌وه‌دا ده‌بینیت و پێمان ده‌لئیت: تا هه‌ر خۆت مه‌به‌ست بێت له‌ تاریکستانی خۆبه‌رستیدا ده‌مینی، به‌لام که‌ ده‌ستت له‌ خۆت هه‌لگرت سیبه‌ر و تاریکی بوونت نامینی و خۆری خۆشه‌وێستی خودات لێهه‌لدیت (دیوانی مه‌حوی، ۵):

تا زولمه‌تی وجوده‌ ته‌ریکی له‌ نووری عیشق

سیبه‌رنه‌ما، هه‌تاوه‌، که‌ "مه‌حوی" نه‌ما؛ خودا

ئه‌گه‌ر ڕووانینه‌ به‌یتی چواره‌می غه‌زه‌له‌که‌:

ئهو چاوه‌ چی ده‌کا که‌ هه‌موو عاشقانی کوشت!

بـ نازه‌؛ ناز ئه‌گه‌ر به‌روده‌وری نه‌دا نیاز

دهسته‌واژه‌ی "ئه‌و چاوه" به جیناوی نیشانه مایه‌ی سهرنجده‌نه. ده‌بیت بزانی (چاو) لای عارفان هینده سهره‌کی و گرنکه، که مروّف جگه له چاو-مه‌به‌ست دیدو بوون به چاو بۆ بینینی حقیقه‌ت-هیچی تر نییه. و ئه‌گهر (ئه‌رستۆ) مروّف به بونه‌وه‌ری گۆیا و خاوه‌ن ئاوه‌ز(ناطق) بزانیته، عارفان مروّف به بونه‌وه‌ری بینا- که ئامانجی دروستبوونی بزانیته تا به دیداری خودا ده‌گات - ده‌بینن. (تاجدینی، ۱۳۸۸، ۲۶۷)

لێرده‌دا ئه‌و چاوه مه‌به‌ست ئه‌و یاره عیشووه‌بازه‌یه، که له‌به‌یتی یه‌که‌مدا هاتووه، چونکه یه‌کتیک له مانا بنه‌ره‌تییه‌کانی عیشووه به مانای جوڵه‌ی چاو و ئه‌برۆیه به مه‌به‌ستی راکێشانی سهرنجی ئه‌وانی تر. شاعیر لێرده‌دا ئه‌و به چاو ناوده‌بات. چاو له فهره‌هنگی عارفاندا وه‌ک هێمایه‌ک بۆ مروّفی کامل واته مروّفیک که هینده گه‌شه‌ی مه‌عنه‌وی ده‌کات تا ده‌بیته ئاوه‌نی ده‌رکه‌وتنی سیفاتی خودایی (که‌سه‌زانی، به‌رزنجی، ۲۰۲۳، ۳۷۵).

مامۆستایان "مه‌لا عه‌بدولکه‌رمی موده‌ریس و مه‌مه‌دی مه‌لا که‌رم" و رافه‌ی ئه‌م به‌یته‌یان کردووه: ((تا دلداره‌کانی یار دیاربوون، هه‌موو به‌ته‌مای پێگه‌یشتنی بوون و ئه‌ویش به چاو نازی به‌سهردا ده‌کردن. ئیستا که کوشتونی و که‌سیان نه‌ماوه، چاوی بۆ کارماوه و نازی بۆ ناز (که‌وتووه)) (دیوان، ۱۳۴) ئه‌گهر بره‌وانین رافه‌ که وه‌ک رسته‌یه‌کی هه‌وائی ده‌رده‌که‌وێت، له کاتیکدا راستیه‌که‌ی ئه‌وه‌یه رسته‌یه‌کی ئینشائییه و لێرده‌دا دلداره‌که‌ قسه له‌گه‌ل یارده‌کات و ناراسته‌خۆیی ده‌لێت: ئه‌و چاوه که هه‌موو عاشقه‌کانی به ئازار و خه‌م و پشتگوێخستن بکوژیت، ئیترخۆیشی بۆ ناز ده‌که‌وێت، چونکه که‌س له‌ده‌وری نامۆیی، که نیازی پێی هه‌بێت و نازی هه‌لبه‌گه‌رت! مه‌حو‌ی زۆر به‌بلندی - که‌چی له هه‌مانکاتدا ئه‌وه‌په‌ری خاکیبوون و پتوبستی ده‌سه‌لمێنێت - به یار ده‌لێت: گه‌وره‌ی و نازی تۆ کاتیک جینگه ده‌گریت و ده‌بیت، که منی بچووک و نیازی من هه‌بێت!

ئه‌م به‌یته، به‌یته‌کی شه‌ته‌حنامیزی "حافزی شیرازی" مان دینێته‌وه یاد (حافظ، ۶۵)، که به پێچه‌وانه‌ی گوتاری ئایینی و خواناسییه‌وه ده‌لێت: ئه‌وه مروّف و مه‌خلوقه، که ماناده‌دات به ئه‌دگار و سیفاتی خودا و خالقی:

جرم و گناه بنده گرش اعتبار نیست

معنی لطف و رحمت آمرزگار چیست؟

واته: ئه‌گهر تاوان و گونا‌هی به‌نده و مروّ، ئیعتیباری نه‌بێت، ئه‌وا چلۆن مانای میهره‌بانی و لێبوردن خودا ده‌رده‌که‌وێت؟! جا لێرده‌دا مه‌حویش بیر یاری نازدار ده‌خاته‌وه، که نازی ئه‌و به نیازی ئه‌مه‌وه بوونی هه‌یه! ئه‌م وته‌یه لێرده‌دا هینده کاریگه‌ر ده‌رده‌که‌وێت، که یار دێته قسه و له حالی ده‌پرسیت، له به‌یتی دواتری دا:

پرسی که: حالی چاو و ده‌رون و دلت چیه؟

یار لێی ده‌پرسیت: حالی چاو و ده‌رون و دلت چیه؟ و ئه‌ویش حالی په‌شوی خۆی بۆ ده‌خاته‌وه:

هه‌ر ئه‌شک و ئاه و داغه له‌گه‌ل سۆزی جان گوداز

له پال وشه‌ی فرمیسک و ئاخ دا وشه‌ی (داغ) شایانی تێرمانه، چونکه لێرده‌دا (داغ) جگه له ماناکانی داخ و خه‌فه‌ت و داغ و گه‌رمبوون و سووتان، ده‌کریت مانای "مۆکردن" بگه‌نێت. مه‌به‌ست له‌و (مۆره‌یه) له کۆندا به ئاسنی گه‌رمکراو له‌سه‌ر پێستی مروّفه کۆیله‌کان هه‌لده‌که‌نرا، تا بزانیته کۆیله‌یه و هه‌ندیکجار خاوه‌نه‌که‌شی بناسرێته‌وه. (معین، ۱۳۸۱، ۱۴۸۵) لێرده‌دا واته‌که‌ی به هونه‌ری پێچانه‌وه‌و کرانه‌وه (لف و نشر) یه‌وانی‌ی وایله‌دێت: حالی چاو هه‌ر ئه‌شک و رۆندکێشته‌نه، حالی ده‌رون ئاه و داغ و مۆری سووتان و کۆیله‌یه‌ی یاره، حالی دلێش له تاو خه‌م و ئیشی مۆره‌که، سۆزی جهرگه‌ره. به‌لام ئایا ئه‌م یاره کێیه؟ له به‌یتی ده‌یه‌م دا وه‌ک له به‌رخۆیه‌وه بدوێت، ده‌لێت:

با زۆری بۆ به‌که‌م مه‌گره ئاه بۆ که‌سان

ئه‌و یاره (زۆرو ده‌سه‌لاتی هه‌یه) ئه‌مه واته‌یه که که مامۆستایانی رافه‌که‌ر ئاماره‌یان پێکردووه، به‌لام ده‌کرێ مانایه‌کی تری (بازۆری بۆ) بریتی بێت له (با زۆرشی هه‌بۆ و بۆ نیاز و پتوبستی بۆ) بگه‌نێت، ئه‌مه‌ش له‌گه‌ل مانای به‌یتی (۴) ده‌گونجێ که باسی (ناز) و (نیاز) ی کرد و پێشتر رافه‌مان کرد و ئه‌مه‌ش ده‌مانبات به‌ره‌و وشه‌ی (کوژ) واته (زۆر) که له سورته‌ی (الکوژ) دا هاتووه، که ده‌فه‌رموێت: انا اعطینک الکوژ(الکوژ: ۱) واته: بێگومان ئیمه به‌هره‌ی زۆرگه‌وره و به‌فه‌رمان له‌م جیهانه و له دوا‌رۆژدا بۆ به‌خشیویت. (مه‌لا‌سالح، ۲۰۲۱، ۶۰۲) لێرده‌دا مه‌حو‌ی وه‌ک له به‌یتی (۴) دا وتی به یار، که: که نازی تۆ به نیازی منه‌وه بوونی هه‌یه! لێرده‌دا ده‌لێت: ئه‌گه‌چی تۆ به‌هره‌ی زۆرو ده‌سه‌لات هه‌بێت، به‌لام بزانه:

به‌م سروه بایه عه‌رشه‌ی خودا دێته ئیه‌تیزا!

واته: هه‌ناسه‌ی ساردی ده‌روونی منی مه‌عشوق به که‌م مه‌زانه -دژی زۆر- چونکه عه‌رشه‌ی خودا دینێته له‌رزه! که‌واته خه‌ریکه پارچه‌کانی وینه گشتیه‌که‌ی غه‌زه‌له‌که ده‌درن له‌یه‌ک و وینه گشتیه‌که له‌ی له‌سه‌ر که‌مبه‌ده‌بێته‌وه. ئه‌و یاره - له وینه‌ی به‌یتی یه‌که‌مه‌وه- چاوی عیشووه بازانه‌یه. عیشووه له فهره‌هنگی عیرفاندا به نازو راکێشانی که‌می خودایی ده‌گوهریت که هه‌ندیکجار بۆ سالیکی دێته پێش و هه‌ندیکجار نایه‌ت تا سالک له خۆی با‌ی نه‌بێت و نه‌شکێت. (که‌سه‌زانی، به‌رزنجی، ۲۰۲۳، ۷۳۲) لێرده‌دا واده‌رده‌که‌وێت که حاله‌تی دووه‌مه واته راکێشانه‌که و خۆشیه‌که نه‌ماوه و گۆراوه به پێچه‌وانه‌که‌ی و ئه‌مه‌ش ئه‌و حاله‌یه که به دلگۆشین (قه‌بز) ناوده‌برێت. دلگۆشین له عیرفاندا بریتییه له په‌ژاره و خه‌میک که ده‌کریت به چه‌ندین جو‌ر بۆ سالیکی ده‌رکه‌وێت، ده‌کریت له تاقیکردنه‌وه‌یه‌کی خوداییدا بێت ده‌رگه‌کانی به‌روودا داخرا‌بن و هیچ تروسکایه‌ک به‌دی نه‌کات، ده‌کریت له برینی مه‌قامیکدا بێت و له ژێردا شه‌ته‌ک درابێت، یاخود له‌کاتی کۆری زی‌کرورابێته دروستکردندا ئه‌م دلگۆشینه‌ی بۆ بێت و نه‌توانیت په‌یوه‌ست ببێته‌وه به جیهانه روحانیه‌که‌وه. (سه‌رچاوه‌ی پێشو،

۸۲۸) ئەم دڭگوشينەى بەسەر ساليك(مەحوى) دا ھاتوو ەلېرەدا پېدەچىت يە كىك لەم دوانەى دواى بىت، واتە يان ئازارى برىنى مەقامىك يان دابرىنى لە رابىتە دروستكردن بىت لە گەل يار.!

دوچار تېدەگەين ئەو (چاوه) ى بەيتى ۴- كە ئامازەمان كرد، كە مرؤف كاملە و ئەو (ئەياز) ەيە كە شوئى گۆراوه بۆ (مەحمود) ۲- بەيتى ۳ - و ھەرئەوچاوه ىە - لە بەيتى ۱- ناوچاوى داو ە بە يە كدا لەبەرامبەر مەعشوقدا ، كە ھىمايە بۆ دڭگوشين(قبض). ئەمەش لە بەيتى كۆتايى - ۱۱- دا - گەرچى واتاكاني پيشتر ھەموو ھىماو ناراستەوخۆ بوون _ خودى شاعيرە راستەوخۆ دەليئت، كە ئەو يارە پىغەمبەر مەمەدە (د.خ):

"مەحوى" نىئارى "رەوضە" كە ئەمجارە نەقدى جان مەرگ ئەر نەبوو بە حاجىز و، ھەم چوويەو ھىجاز

غەزەلى سىيەم :

بە تەماشاكردنى غەزەلە كە، دەبينىن لە ماناى تويكدارو ە پىچراو ە، رەمزىر كراو ە. بەيتى يە كەمى: دەپرسى : بۆ چى من دەر كەوتم و دل بو لە تۆ غايب؟

كە وەختى رۆژ ھەلات، ئەلەيت دەبى شەونم لە خۆ غايب (مەحوى، ۵۳، ۱۹۷۷)

برىنى پلەيەكى باندى عىرفانىيە لای مەحوى، چونكە تىگەيشتوو ە لەو ى پاش تىپەرین لە مەقامى تىگەيشتن، لە جىھىشتى درەختى بىبەرى من مەنى، دەگەيت بەو ى، چىتر دوو (من) جىگەى نابىتەو ە. چونكە مەقامى حزوور و مەقامى غايب، وادەكات بە پىچەوانەو ە كار بكن، بۆ ئەو ى بچىيە حزوور، دەبىت غايب بىت، مەحوىش لەو مەقامەدايە، كە يى دەوترىت لەوئىتەبوون، چونكە تىگەيشتوو ە و پىگەيشتوو ە، ئەو ەتا لە غەزەلىكى دىكەشى دا ھەر و ھا وىنە دەكىشىت، كە حەزەرتى حەق، ئافتابسا و رووناكى رەھايە، كە رووناكى رەھا پەخش و ەيان بوو، سايە و سىبەر نامىنەيت، ديارە ئادەمىزاد و دنياش ھەموو سايەن و بوونيان وابەستەى بوونى دونيايەكى ترە -و ەك ئەو ى كە ئەفلاتوون لە كىتى كۆمار دا باسى كرد: -

كە دل دەتوتىتەو ە بۆ تۆ، دەكەى ئەو رۆژە تۆ بىروا

كە خۆ دەرەخەى وەكو خۆر دل وەكوو شەونم لە خۆ بىروا (مەحوى، ۱۹۷۷، ۳۵)

ئەگەرچى وەك باسكرا لە رووى زاراو ەو ە حاجىب لای ھەندىك لە عارفان بە ماناى بەرەبەست دىت، بەلام كاتىك پىكەو ە ماناى بەردەدار و برۆش لەيەك بەيت دا وەردەگرىت ئەو ماناكەى ترى وەردەگرىت كە بەلای ئەبرۆدا دەشكىتەو ە كە دەبىتە "سيفاتى حىجابى زات، و لە ناسىنى خودادا تا سيفات دەچىت و ناتوانىت زياتر بىروا، ئەبرۆ رەمزە بۆ سيفات". (كەسەنەزانی و بەرزنجى، 2023، 174) دەشەبىت بەو ى تاكو سيفات نەناسىت ناتوانىت لەم بازارى عىرفانەدا زات بناسىت بۆيە دەلييت:

چ يارايە، بە بى ئىماي ئەبرۆ سەيرى ئەو چاوه
حەرامە مەيكەشى لەم مەيكەدە بى رۆخەتەى حاجىب

لە بەيتى دواتر دا وشەى كىمىا دىنەيت :

دەپرسن: كىمىيا؟ خەمەت بە مەرد، ئەمما بە ئىخلاصى

و ەگەر نا، كەم لە (بوبەكر) ى نەبوو خەمەت (ئەبو طالىب)

لېرەدا خەمەتى ئىخلاسانەى داناو ە بۆ نىشانەى مەردايەتى و جوامىرى، كە يەكئىكە لە مەقامەكان و سوڤى دەبىت بگاتە پىگەى فتووەت و مىرخاسى، ئەو ەش بەو ى ئىخلاسەو ەيە، كەسەك ئىخلاسى ھەبىت و ابزانىت كىمىاى ھەيە، دەتوانىت مەعدەنى خۆى لە ھەر شتىكى ناچىزەو ە بگۆرىت كە -ئادەمىيە- بگۆرىت بۆ مەعدەنى مەلەكووتى .

عەبدولرەزاق كاشانى جوامىران و لۆمەخووزان، كە لۆمە دىننە سەر خۆيان لەبەر رىگە دروستەكەيان، بە ئەمىنەكان ناو دەبات و مەقاميان بە مەقامى جوامىرى و فتووەت دادەنەيت. (كاشانى، 1999، 56) ئەو جا مەحوى دەلييت: ئەو كىمىايە تووشى ئەوبوبەكر ھات، كە جوامىر بوو، چونكە خۆى خستە مەترسىيەو ە مارانگەز بوو، لەبەر ئىخلاسى، كىمىاى بەختەو ەرى پى بەخشا.

لە حەقىبىزى بوو ەبەحرى "أنا الحق" ھەر قەصىدىكم

لە باتى جائىزە، واجب گەرا قەتلم بكن واجىب

مەحوى وشەى بەحرى ئەنەلحەقى ھىناو ە، وەك پىشتر نىشانمان دا، خۆى سەرزەنشى حەلاج دەكات، كەچى ھەر خۆيشى رىچكەگرتووى حەلاجە و بگرە، رىتمى شىعەرەكانى لەسەر تىرەى دلى حەق و حەق لىدەدەن و يەك جار وتنى حەلاج ھىچ نىيەو لە چاو ئەو ى منى شاعىر دا، كە بوو ە بەحر، ئىدى حەقىيە بىكوژن و رىگارم بىت. ئەمەش ئامازەيە بۆ ئەو قسەى حەلاج كە دەپارايەو ە و دەيوت: خەلكىنە و ەرن من بكوژن و رىگارم كەن، ھەم ئىو ە خىرتان دەنووسىت، ھەم منىش دەگەم بە مەرام و دىدارى يار. لە دوابەيت دا مەبەست و مەتلەب و نىيەتى خۆى بەيان دەكات :

دلە عەرشى خودا (مەحوى) خەجالتە بە لە بەر غەفلەت

كە بۆتە بوتكەدەى بى بەرھەمەن يا دەيرى بى راھىب

دهرپرینی راسته‌و‌خوی "دل عهرشی خودایه" ههره بی توئیکترین دهرپرینی مه‌حوویه، چونکه ئه‌وه قه‌ولی باوی ناو نه‌ریتی ته‌سه‌وفه و ده‌گه‌رینه‌وه بۆ فه‌رمایشتیکی پیغه‌مبه‌ر (د.خ) هه‌موو سالیک و ری‌بوار و دهر‌ویشتیکی ده‌بیت، دلی خاوین بکاته‌وه له هه‌موو جوړه بت و فره‌پرستییه‌ک و ته‌نها دل بدات به خودا. مه‌حوی ده‌لایت: بۆچی دلت وه‌ک بتکه‌ده‌ی بی بره‌همه‌ن لی‌کردووه، دیاره بتخانه یان بتکه‌ده درکه‌یه بۆ جیهانی لاهوت، واته یه‌کیتی گشتییه، به مانای دهرخه‌ری زاتی یه‌کتایش هاتووه، که‌وایه بۆچی دلت که سهر به جیهانی لاهوته، جیته‌یشتووه و خودای تیدا نییه؟ یان بۆچی دلت کردووه به دهریتیک که جی چوونه خه‌لوویه له‌گه‌ل یار، که‌چی یاری تیا نییه؟ لیره‌دا مه‌حوی قسه له‌سهر ئه‌وه ده‌کات که به‌هوی غه‌فله‌ته‌وه وه‌های لی‌هاتووه، بۆیه سهرزه‌نشتی خوی ده‌کات و لۆمه‌ی خوی ده‌کات به‌وه‌ی شایسته‌ی خه‌جانه‌تبارییه، ده‌بیت ته‌وبه بکات، دیاره ته‌وبه‌ی ئه‌هلی ته‌سه‌وف له‌گوناح نییه. له زهنونی میسری ده‌پرسن ته‌وبه جیه‌یه؟ ئه‌ویش ده‌فه‌رمویت: تۆبه‌ی خه‌لکان له‌گونا‌هه و تۆبه‌ی چاکان له‌غه‌فله‌ت و بینا‌گاییه. (القشیری، 1391، 183)

ئه‌نجام:

له‌م توئینه‌وه‌یدا به‌چهند ئه‌نجامیک گه‌یشتین، که‌گرتن‌پریان ئه‌مانه‌ن:

- 1- ده‌قه‌کانی مه‌حوی ده‌قی کراوه و قولن و ده‌کریت به‌هوی رافه‌کردنی هیمما و زاراوه بنه‌ره‌تییه‌کان و دواتر دۆزینه‌وه‌ی به‌یته‌کللیه‌کان و دانه‌وه‌ی پارچه‌کان له‌یه‌کدی گه‌لێک مه‌به‌ست و وینه‌ی عرفانی پێشک‌ه‌ش ده‌کهن.
- 2- له‌توئینه‌وه‌که‌دا دهرکه‌وت له‌ههر سی غه‌زه‌له‌که‌دا چه‌ندین هیمما و زاراوه‌ی عیرفانی بوونیان هه‌یه، که‌له‌خویندا دنیا‌بینی و مانای نوی بۆ به‌یته‌کان و کۆی ده‌قه‌کان زیاد ده‌کهن و به‌هوی ئه‌وانه‌وه‌ رافه‌ی نوی بۆ ژماره‌یه‌ک له‌به‌یته‌کان - به‌نموونه وه‌ک به‌یته‌کانی ۱ و ۵ و ۶ ی ده‌قی یه‌که‌م و به‌یته‌کانی ۱ و ۳ و ۴ و ۸ ی ده‌قی دووه‌م - درووست بوو، که‌دواجار زه‌مینه‌سازی بۆ رافه‌یه‌کی نوی بۆ دوو غه‌زه‌له‌که‌ی سهره‌تا‌کرد.
- 3- شاعیر ئه‌زمونیکی روحی و شیعری زیندووی تافیک‌کردووه‌ته‌وه و غه‌زه‌له‌کانی هه‌ردوو ره‌گه‌زی بنه‌ره‌تی سۆز و تاکه‌که‌سی بوون - که‌پێشتر له‌پێناسه‌ی غه‌زه‌له‌دا ئاماژه‌ی پیکرا - تیدایه و هونه‌ریانه له‌قالی شیعردا نه‌مری کردوون.
- 4- توئینه‌وه‌که‌له‌خویدا ئه‌و راسپارده هه‌لده‌گریت، که‌پێویسته توئیره‌رانی کورد - به‌تایبه‌تی ناوه‌نده زانکۆی و ئه‌کادیمییه‌کان - زیاتر بگه‌رینه‌وه بۆ توئینه‌وه‌ی ستوونی - ده‌قه بنه‌ره‌تی و یه‌که‌مه‌کان - زیاتر له‌توئینه‌وه‌ی ئاسۆی - ده‌قه دووه‌می و بیروپرا‌کان - چونکه - به‌هه‌راورد به‌گه‌لانی پێشک‌ه‌وتوو - ئه‌م به‌اره‌مان هه‌م هه‌ژاره هه‌م سه‌نگینی زانستی پێویستی به‌ده‌ستنه‌هێناوه.

به‌راویز:

- 1- بۆ به‌لگه‌ی ئه‌م رایه‌شمان سو‌فیه‌کان له‌لی‌کدانه‌وه‌ی قول و عارفانه‌یاندای بۆ ئایه‌تی (ففروا الی الله انی لکم منه‌ نذیر مبین) (الذاریات، ۵۰)، واته، بۆ لای خوا هه‌لبێن، من - پیغه‌مبه‌ر - له‌وه‌وه وه‌ک ئاگادارکه‌ره‌وه‌یه‌کی ئاشکرا بۆ ئه‌وه هاتووم. ئه‌مه ده‌که‌نه به‌لگه‌یه‌کی به‌هیز که‌ههر له‌م دنیا‌یه‌دا و به‌روچ له‌دنیا و خه‌لکه‌وه بۆ لای خوا هه‌لبێن. (شکار، ۲۰۱۴، ۱۸۷)
- 2- عارفه موس‌لمانه‌کان باوه‌ریان وایه له‌یه‌که‌م مر‌وفه‌وه ئاده‌م تا دوا‌هه‌مین مر‌وف، نموونه‌ی بال‌ای مر‌وفی ک‌امل محمه‌د (د.خ) ۵، چونکه ئه‌و له‌زه‌ویدا محمه‌د - داوای ستایش و سوپاسی خودا ده‌کات - و له‌ئاسماندا و له‌ئاینه‌ ئاسمانیه‌ پێشووه‌کاندا ئه‌حمه‌د - ستایش و سوپاسی کرد - ه و له‌ دوا‌روژ و جیهانه‌که‌ی تر‌دا محم‌ود - ستایشک‌را و سوپاسک‌را - ه. (به‌روانه: شکار، ۲۰۱۴، ۱۶۸)

سهر‌چاوه‌کان:

قورئانی پیرۆز

1. حسه‌ین، هه‌فال ئه‌بویه‌کر (۲۰۲۲) ئه‌ده‌بیات‌ناسی کاره‌کی، چاپی یه‌که‌م، چاپخانه‌ی کارۆ، سلێمانی.
2. خال، شیخ محمه‌د (۲۰۲۱) فه‌ره‌نگی خال، ناوه‌ندی خال، سلێمانی.
3. شکار، سه‌ه‌بور عه‌بدولکه‌ریم (۲۰۱۴) که‌ستی و دنیا‌بینی هه‌لاج له‌ئه‌ده‌بی کلاسیکی کوردی و فارسیدا - به‌تایبه‌تی لای مه‌حوی و حافزی شیرازی، چاپی دووه‌م، ناوه‌ندی غه‌زه‌لنووس، سلێمانی.
4. شیخ، ک‌اک ئه‌حمه‌د (2008) مه‌کتوبات، مه‌لا عه‌بدولکه‌ریمی موده‌ریس، ده‌زگی ئاراس، چاپی دووه‌م، هه‌ولێر.
5. غه‌زالی، ئیمام ئه‌بو‌حامید محمه‌د: 1388، کیمیای به‌خته‌وه‌ری، فه‌خره‌دین ئامیدی‌ان، چاپی یه‌که‌م، ناوه‌ندی شه‌میم، سه‌نه‌نده‌ج.
6. که‌سه‌زانی، بوشرا (2019) شیعری کوردی و تاب‌ووشکینی، چاپی یه‌که‌م، ده‌زگی سه‌رده‌م، سلێمانی.
7. کۆچهر، محم‌د یوسف www.mer-marewan.com
8. که‌سه‌زانی، بوشرا. به‌رزنجی، سه‌باح (۲۰۲۳) فه‌ره‌نگی پیران (سه‌باره‌ت به‌ زاراوه‌ی ته‌سه‌وف و عیرفان)، چاپی یه‌که‌م، ده‌زگی چاپ و په‌خش‌ی سه‌رده‌م، سلێمانی.
9. مه‌حوی، مه‌لا عوس‌مانی بال‌خی (۱۹۷۷) دیوانی مه‌حوی، ساغ‌کردنه‌وه‌ی مه‌لا عه‌بدولکه‌ریمی موده‌ریس و محمه‌دی مه‌لا که‌ریم، چاپخانه‌ی کۆری زانیاری کورد، به‌غدا.
10. مه‌لا س‌ال‌ح، محمه‌د (۲۰۲۱) بوخته‌ی ته‌فسیری قورئان، ج ۱، ناوه‌ندی تیشک، سلێمانی.
11. موک‌ریانی، عه‌با‌رح‌من ش‌رف‌ک‌ندی هه‌ژار (۱۳۶۹) هه‌نبانه‌ بو‌رینه، فه‌ره‌نگ فارسی-کوردی، ویراستیار: محم‌د‌ماجد مر‌دوخ روحانی، ته‌هران، انت‌شارات سروش .
12. اسکندر، نجیب (1971) معجم المعانی، مطبعة زمان، به‌غداد.
13. کاشانی، عه‌با‌ل‌راق (1999) معجم اصطلاحات صوفیه، ته‌حقیق: عه‌با‌ل‌شاهین، دار منار .
14. ناصف، امیل (۱۹۹۶) اروع ما قیل فی الوجدانیات، دار‌الجیل، بیروت، لب‌نان.
15. وه‌به، مجدی. مهندس، ک‌اکل (1984) معجم المصطلحات العربیة، الطبعة الثانية، مكتبة اللبان، بیروت.
16. ALMA'ANY.COM
17. به‌روانه‌ریان، تقی (1346) رم‌ز و داست‌ان‌های رم‌زی در ادب فارسی، نشر علمی و فه‌رنگی.

18. تاجدینی، علی (۱۳۸۸) فرهنگ نمادها و نشانه‌ها در اندیشه مولانا، چاپ دوم، انتشارات صدا و سیما، تهران.
19. حافظ، خواجه شمس الدین (۱۳۸۱) دیوان، تحقیق: خطیب رهبر، ج ۳۳، انتشارات صفی علیشاه، تهران.
20. حقیقت، عبدالرفیع (1385) نور العلوم (شیخ ابو حسن خرقانی)، انتشارات بهجت، چاپ هشتم، تهران.
21. ذوالقدر، میمنت میرصادقی (۱۳۸۸) واژه‌نامه‌ی هنر شاعری، چاپ چهارم، کتاب مهناز، تهران.
22. سبزیان؛ سعید کزازی و میرجلال الدین (۱۳۸۸) دانشنامه‌ی نظریه‌های ادبی معاصر، ت. مهران مهاجر و محمد نبوی، چاپ سیزدهم، انتشارات آگاه، تهران.
23. سجادی، سید جعفر (1382) فرهنگ اصطلاحات و تعبیرات عرفانی، چاپ هفتم، انتشارات طهوری، تهران.
24. سیما داد (۱۳۸۷) فرهنگ اصطلاحات ادبی، چاپ چهارم، انتشارات مروارید، تهران.
25. شفیعی کدکنی، محمد رضا (۱۳۹۶) موسیقی شعر، چاپ هفدهم، نشر آگاه، تهران .
26. شیرازی، روزبهان بقلی (1387) شرح شطحیات، قاسم میر اخوری، چاپ اول، انتشارات شفیعی، تهران.
27. عراقی، فخرالدین ابراهیم (1353) رساله لمعات و رساله اصطلاحات، چاپ اول، انتشارات خانقاه نعمت الله الهی .
28. عمید، حسن (۱۴۷۲) فرهنگ عمید، چاپ هشتم، انتشارات امیر کبیر، تهران.
29. القشیری، ابوالقاسم عبدالکریم بن هوازن (1391) رساله قشیری، ابوعلی حسن بن احمد عثمانی، انتشارات هرمس، چاپ اول، تهران .
30. کادن، جی. ای (۱۳۸۶) فرهنگ ادبیات و نقد، ت: کاظم فیروزمند، چاپ دوم، نشر شادگان، تهران.
31. لاهیجی، شمس الدین محمد (1390) مفاتیح الاعجاز فی شرح گلشن راز، رضا برزگر خالقی، انتشارات زوار، چاپ نهم، پاییز تهران .
32. مسجدی، هادی و همکاران (1400) نگرشی به متن کاوی در پژوهشهای زبانی شماره 6، www.SID.ir
33. مصنف، ملا ابوبکر (1378) سراج الطریق و راهنمای اهل تحقیق، انتشارات کردستان، چاپ اول، سنجندج.
34. معین، محمد (۱۳۸۱) فرهنگ معین، ج ۱۹، انتشارات امیر کبیر، تهران.
35. مولوی، مولانا جلال الدین (۱۳۸۱) کلیات شمس تبریزی، تحقیق: بدیع الزمان فروزانفر، چاپ هفدهم، انتشارات امیر کبیر، تهران.
36. نسفی، عزیزالدین (1401) مجموعه رسائل مشهور به کتاب الانسان الكامل، هانری کرین، ضیاءالدین دهشیری، چاپ هفدهم، انتشارات طهوری، تهران.
37. نیشابوری، فریدالدین عطار (1398) تذکرة الأولیاء، شفیعی کدکنی، چاپ اول، نشر سخن، تهران.
38. همدانی، عین القضاة (1398) تمهیدات، تحشیه و تعلیق: عقیف عسیران، نشر مولی، تهران .
39. ولی، شاه نعمت الله (۱۳۶۹) کلیات اشعار، تحقیق: جواد نوربخش، ج ۷، ناشر خانقاه نعمت اللهی، تهران.
40. Wehmeier Sally, Ashby Michael, 2004: Oxford dictionary, Sixth edition, Printed in China

Available online at <http://aran.garmian.edu.krd>

Aran Journal for Language and Humanities

<https://doi.org/10.24271/ARN.2026.02-01-06>

A Symbolic Analysis of Three Lyrical Poems by Mahwi

bushra qadr kasnazani¹, sabusr abdulkarim shkar², Harem Osman maeruf³

1- Persian Department, College Of Language , University of sulaimania ,Kurdistan Region – Iraq

2- Kurdish Department, College Of Language , University of sulaimania ,Kurdistan Region – Iraq

3- cinema Department, College Of fine arts , University of sulaimania ,Kurdistan Region – Iraq

Article Info		Abstract:
Received	2025-08-26	This study titled as "A Symbolic Analysis of Three Lyrical Poems by Mahwi," is conducted through the lens of textual analysis and the decoding of mystical symbols and imagery. In each poem, certain key words are bearers and vessels of cultural, metaphorical, and symbolic meaning. Earlier interpretations by scholars have mostly focused on surface level semantics such as unfamiliar vocabulary, literary style, and linguistic features, they have often overlooked the deeper mystical dimensions woven into the text. Mystical texts demand more than surface reading, they invite interpretation through the cultural glossary of Sufism, where words are rich with metaphor, imagery, and multiple layers of meaning. It is only through this deeper engagement that their concealed spiritual messages begin to reveal themselves. Mahwi is one of the prominent poets of Sufi lyrical poems, known for his intricate language, complex thought, poetic artistry, and skillful use of diction. His poetry represents a form of literary creation that, without interpreting its symbolic references and allusions to the tradition of Sufi literature, would remain obscure and incompletely understood. As his symbols and metaphors are explored and interpreted, deeper meanings and spiritual insights gradually unfold for the reader. This research is divided into two main parts. The first is theoretical, introducing central terms from the ghazals and interpreting them through the scope of Sufi cultural references. The second is practical, offering a close textual analysis of the poems. The study also includes the findings, a list of sources, and a summary available in English.
Accepted	2026-01-04	
Published:	2026-01-10	
Keywords		
analysis,symbol,Sufism,mysticism, Mahwi		
Corresponding Authors		
sabur.hamakareem@univsul.edu.iq bushra.kaka@univsul.edu.iq harem.maruf@univsul.edu.iq		